

THOREGON

94

Perry Rhodan 1893

Arndt E l l m e r

OFENZÍVA TRAALU

Přeložil Hugo Bokvas

Jak se zdá, byly zničeny všechny Heliot-ské tvrže. Kosmické stanice ve tvaru plástve, jež měly spojovat různé galaxie v rámci koalice Thoregon, už neexistují. Pro lidstvo to má mimo jiné ten následek, že dvě části Země se vlivem hyperfyzikálních procesů dostaly do jiných galaxií a namísto nich jsou na dvou místech Země takzvané faktorové elementy.

Jeden z nich je u Kalkaty a jsou v něm nonžské budovy. Druhý zase v Terranii -z něj barbarští Džerrové terorizovali hlav

ní město. Nikdo neví, kde se „vyměnění“ lidé z Terranie nyní nacházejí.

Zmizelá část Kalkaty se materializovala v soustavě Teuller, v centru nonžské civilizace.

Odtud Perry Rhodan vyrazil na velkou výpravu. Dostal se do galaxie Šaogenská říše nebes, ale po tajemných Baolin-Ndaech tu není ani stopa. Navíc v periferii galaxie zuří válka. Dochází k OFENZÍVĚ TRAALU...

1.

Bontereigg uháněl jako o život. Prudce zabočil do úzké uličky a ztratil se pod kovovým mostem, který spojoval domovní trakty. Dechová membrána se mu třásla. Jeho dech zněl, jako by zuřila bouře v hromadě rezatých plechů. Dýmku dozzu - tu by potřebovat nejvíc. Ale kapsa na dozz v pravé šerpě byla prázdná. O dýmku a dozz přišel při útěku. Ztrácel schopnost koncentrace. Mnich ve službách hraničářů se snažil ze sebe vymačkat poslední rezervy sil.

Dozz, dozz, bušil mu pulz v břiše. A myšlenky mu volaly po Nebeském hradu a Šaogenském hvězdném svitu.

Nikdy neztratit ze zřetele Šaog! Bojuj proti nesmyslu Traalu! Šaogenský hvězdný svit se vrátí!

Hraničáři a jejich velitel Korter v návrat věřili už takových šedesát let, věřil v něj i duchovní pastýř z Wolkenortu Sedmihlášek.

Most poskytl Bontereiggovi ukryt. Šel mezi pilíři. Stín konstrukce ho skrýval před obyvateli této čtvrti Dleutaše. Celý udýchaný a s roztřesenými pažemi se zastavil u posledního pilíře a podíval se na zaměřovač.

Musí být někde za ním, těsně na hranici dosahu přístroje. Ale přístroj nic neukazoval. V Mnichovi se probudilo cosi jako naděje. Třeba ztratili stopu...

„Ne!“ vyhrkl Bontereigg. Jako všechna slova, která měla něco společného se zápořem, odmítnutím, mu slůvko ne znělo odporně. Hvězdná řeč měla libé zvuky pro jiné pojmy - jako pro Nebeský hrad, prožitek smrti, důkaz boží existence.

Pronásledovatelé byli technicky vybaveni stejně jako on, ale měli drtivou převa-

hu. Dva nebo tři by snadno setřásl, jenže kluzák měl desetičlennou posádku.

Prchající na okamžik upadl v pokušení, že zadá vysílače tajné Číslo a vyšle nouzové volání. Určitě by pro jeho záchranu něco podnikli, znamenalo by to však, že by prozradili svou existenci.

A to za to nestálo. Stoupenci Traalu; by na ně hned uspořádali hon a zabili by Je-

Pro bytosti, které odmítaly posmrtný život, představovala smrt skoro normální součástí všedního života asi Jako jídlo a pití; neměly takový strach z konce. Pouze ten, kdo přijal milost Saogenského hvězdného svitu a pravidelně cítil jeho přítomnost, mohl tak zhruba vytušit, co Prožitek smrti a Šaog znamenají.

Aby to vše bylo pro všechny opět pravdou a Hvězdný svit se vrátil, Bontereigg se rozhodl přinést těžkou oběť a opustit bezpečí Řádu. Před třemi lety navždy odložil houmt, aby se jako agent vmísil mezi obyvatele Vnější galaxie. Už několikrát prchal, pronásledován pochopy Traalu nebo i naprosto obyčejnými obyvateli planety, kteří si slibovali od jeho chycení a vydání materiální výhody. Hbité nohy a pružné souky ho zatím vždycky zachránily.

Ted' však měl souky na nohou prošlapané. Pomáhala mu jen znalost místa. Ještě žil a pevně doufal, že vydrží k příštím uzlovému bodu.

Před půl rokem se jako černý pasažér na jedné z nesčetných obchodních lodí dostal na Tomend. Vykradl se z lodi. Av Dle-utaši žil už sto východů slunce. Dost Času na to, aby se s místem seznámil.

Na jeho situaci bylo nejhorší to, že nevěděl, kdo je stoupencem Traalu. Neměli tvář. Mohl k nim patřit každý, ten chlap tamhle pod branou nebo obchodník ve

svém pavilonu. Třeba ho pozorují a hlásí jeho pozici pronásledovatelům.

Proč ale nezasáhnou? Pro velkoobchodníka Huobervynna i pro vůdce stoupenců Traalského protikultu nebyl přece horší nepřítel než on, špion za dveřmi. Věci, které Bontereigg odposlechl, mohly Traal velice poškodit. A proto musí udělat vše, aby Bontereigg z Fázova nemohl své vědomosti nijak použít. .

Mnich pozoroval krajinu. Odpoutal se od pilíře a pokračoval v cestě. Dělal se co nejmenší a snažil se zůstat ve stínu 'domů, aby ani trošku nevýše! na sluneční paprsky. Bílý tělesný film ho sice chránil před vyschnutím, ale odrážel světlo a velice snadno prozrazoval jeho pozici.

Přístroj stále nic neukazoval, takže ho Bontereigg zase zastrčil do šerpy. Doběhl do nejbližší ulice a schoval se pod výběžkem jediné budovy v širokém okolí.

Jeho současný kontakt a řídicí orgán Navigator už na něj určitě čeká. Bontereigg mu poslal signál, že má informace nejvyšší důležitosti.

K uzlovému bodu to měl už jen tisíc kroků. Když je zvládne, bude v bezpečí.

Izolace ve víře odolá všem bouřím!

Nikdy o tom nebyl přesvědčen tak pevně jako zde na Tomendu. Hraničáři jako jediní v Šaogenské říši nebolísalí, byli jako útes v příboji. Na planetách v říši Hvězdného svitu to však vypadalo jinak. Panovaly tam nejistota a strach. Někdy dokonce zoufalství a rezignace hraničící .skoro s fatalismem. Mnozí ztratili víru a byli vítanou obětí pro lháře Traalu. Mnozí Šaogenští strážci, kteří žili pevně ve víře a nebolísalí, tvrdili, že za vyhasnutí Svitu může ve skutečnosti Traal. O to větší pak byla nejistota.

Přisluhovači Traalu nikdy nedokáží zni

čit Šaog. Nebeský hrad Blažených se nedá zničit jako nějaká loď nebo město. Neexistují zbraně, které by působily v zászvětí. Ve skutečnosti to bude úplně jinak.

Kdyby Sedmihlásek hraničáře tu a tam nepřibrzdil, snesli by se Jako andělé pomsty na vše, co se bezpodmínečně nehlásilo k Hvězdnému svitu a k Šaogu.

Bontereigg chvíli počkal, pak přešel ulici. Když se zahleděl do dálky, obrysy se rozplývaly, což bylo neklamné znamení, že mu selhává koncentrace. Současně mu myšlenky na Šaog a Traal ukazovaly, že i jeho duševní rozpoložení se pomalu, ale jistě dostává z rovnováhy. Místo aby se zabýval taktikou útěku, plýtvá energií na věci, které jako jednotlivec stejně nemůže změnit.

Kdesi za ním, na druhé straně mostu, mezi domy, se blýsklo- Záblesk vyšel od kluzáku. Pronásledovatelé si přestali hrát na schovávanou. Kluzák přistál a posádka vyběhla.

Teprve teď začíná opravdu hon, uvědomil si. Pronásledovatelé se rozvinuli do rojnice. Chtěli ho obklíčit a odříznout mu únikovou cestu.

Mnich si vzpomněl na svou zálibu v lezení, když ještě byl silnou ženou. Z Jakési nostalgie s sebou nosil cívku drátěného lana. Maximálně se soustředil a připravil plán.

^ ^ ^

Korter se cítil lehounký jako pírkó. Pohnul prstem a změnil polohu těla. Vzduch byl vlhý a příjemný a všude kolem něj se rozprostírala krása hvězd. Většinu sluncí znal jménem, ale to pro něj nyní nemělo význam.

„Nic tě nesmí rozptylovat," ozval se mír-

ný instruktorův hlas. „Mysli na své síly a schopnosti. Převrať vnitřek naruby!"

Velitel hraničářů zavřel či a snížil frekvenci dechu.

Izolace víry odolá všem bouřím! opakoval si. Vybavoval si, jaké rádiové kontakty ho mohly v posledních dvou dnech a nocích ovlivnit, jak s ním Mnichové v TAUWANU zahájili rozhovory a o čem mluvili.

Měřilo se vše podle přísných regulí Řádu, jež se daly shrnout do slov jako sebeomezení, skromnost, věrnost, očekávání Šaogenského hvězdného svitu, rozšiřování duchovního a duševního obzoru a zřeknutí se všech planetárních, a tím i pozemských statků.

Ve vzduchu bylo o něco víc kyslíku. To mu zvedlo náladu, usnadňovalo vycítit tisnivé, rušivé vlivy a uvědomovat si je. Pulz mu klesal a z hlubin kosmické projekce slyšel instruktorův hlas.

„Zbav se vší přítěže, jež ti zamožuje nitro a vzbuzuje touhu po cizích věcech."

Učinil tak a cítil, Jak se mu tělem šíří úleva. Třebaže gravitace sílila a on zvolna klesal mezi hvězdami Šaogenské říše nebes, stále ještě si myslel, že je bez tíže. Jemně přistál a instruktor ho informoval o výsledku měření.

„Zbavil ses všeho, co by tě mohlo tížit a rušit, Kortere. Přejí ti pěkný den. Chtěl by s tebou mluvit Peugeot. Přijmeš ho?"

Korter se vztyčil a chvíli mu trvalo, než se zorientoval. Projekce dohasínala a rozsvítilo se. Ukazovaly se kontury místnosti. '

„Ať přijde za mnou do kabiny," řekl a protáhl se.

„Bude mít radost. Dám mu vědět."

Automatický instruktor domluvil a otevřel dveře. Hraničář vyšel na chodbu. Dob

rý pocit mu ještě vylepšovaly příjemné kombinace barev na stěnách, podlaze a stropu. Korter přidal do kroku a v za chvíli se dostal do své kabiny. Stále ještě měl pocit, že se vznáší. Dveře se za ním tiše zavřely.

Na zadní stěně nepřetržitě běžely modlitební symboly a reproduktory mumlaly:

„Izolace ve víře odolá všem bouřím. Šaogenský hvězdný svit žije v tobě věčně, třebaže to nevnímáš. Na prahu zasnění tě čeká Prožitek smrti. Překroč práh Nebeského hradu a užívej naprosté štěstí svých dobrých skutků. Izolace ve víře..."

„Hvězdný svite!" řekl Korter nahlas. „Někdy si myslím, že jsi mi zcela nablízku. Proč mě tupíš a haníš?"

TAUWAN visel v prázdném prostoru, přesně tři světelné roky od jedné pomýlené planety. Už asi čtyři hodiny parkoval v oblasti, kde dříve Šaogenský hvězdný svit obšťastňoval bytosti galaxie. Korter tam chtěl zůstat deset hodin a počkat na Hvězdný svit. Oddával se neurčité naději, že se v obvyklý čas dostaví.

Potom se chtěl okamžitě vrátit na původní stanoviště vlajkové lodi ve vnější galaxii. Do vnějších oblastí Šaogenské hvězdné říše Hvězdný svit nikdy nedosahoval a v těchto oblastech obou spirálních ramen žili odedávna ti, kteří utíkali před milostí Svitů a bránili se víře v zasnění.

Byli to jen samí zaslepení!, kacíři a nevěřící a Korter se nedivil, že v jejich řadách je více zločinců a bezohledných kšeftařů než v celé galaxii dohromady, Odpadlíci se pod vedením Traalu dávali dohromady. Vliv Traalu ustavičně sílil, neboť Svit a obyvatelé Šaogenské říše nebes v sobě cítili mučivou prázdnotu. Někdo trávil život čekáním na návrat obšťastňujícího pocitu, jiní ta vnitřní muka nevydrželi. Vykoupením byla pro ně smrt.

Ale jaká je to smrt bez přijetí do Šaogu? Podle Korterera nesmyslná. Sedmihlásek a druzí dva pastýři to rovněž uznali a svým způsobem přispěli k tomu, že bytosti v Šaogenské říši nebes našly trochu odvahy. Žily ještě vědoměji než dříve a staly se tak příkladem pro biliony inteligentních bytostí.

Zachovejte si život až do návratu Hvězdného svitu! hlásali duchovní pastýři a šao-genští strážci jejich slova přejímali a předávali je Mnichům, Mourmalům, Džedui-nům, Fothokům a dalším. Upínali se k víře a k naději a toužebně privolávali návrat Svitu, oné obšťastňující zkušenosti, která se jich zmocňovala každých sedmdesát hodin až do onoho osudného dne zhruba před šedesáti lety.

Od počátku onoho krutého ticha vyrostl Traal z bezvýznamného hloučku pomatených v mocnou organizaci s Jediným cílem - vyvolat v galaxii válku a vyhubit vše, co má něco společného se Šaogenským hvězdným svitem. Stoupenci Traalu zabíjeli každého, kdo věřil v Šaog a přál si život po fyzické smrti. Výhrůžkou smrti bez Prožitku smrti a bez vstupu do Šaogu šířili strach a hrůzu.

Automat ve dveřích vydal zvukový signál a naznačil, že dorazil Peugeot.

„Otevři," řekl Korter a otočil se. •

Peugel zvolna vešel. Stejně jako Korter měl kuklu.

„Děkuji ti, žeš mě nenechal čekat," řekl místo pozdravu a lehce se uklonil. „Pouze izolace ve víře odolá všem bouřím."

Za Štěrbinami houmtu se mu zaleskly oči.

„Pouze izolace ve víře odolá všem bouřím. Posad' se," vybídl Korter stratéga Řádu.

Zároveň to byla pobídka, aby se hrani-

čář zbavil kukly a ukázal se veliteli. Peugeot odložil kuklu na stůl a sedl si do křesla. Stratég byl starý Mnich, bylo mu asi tři sta let. Měl intenzivně běločervený vzor šupin, Jasně znamení toho, že po celý život patřil k náruživým kuřákům dozzu.

I teď ze všeho nejdříve vytáhl dýmku, nacpal si ji a zapálil si. Dozz zvyšoval schopnost soustředění a posiloval duševní rovnováhu. Nebýt dozzu, národ Mnichů by po vyhasnutí Svitu brzy zanikl. „Božské mlčení" nahánělo většině strach a dohánělo ji k šílenství.

„Traal se činí všude," hlásil Peugeot. „Na stovkách planet vnitřní oblasti se objevují aktivisté protikultury; tam se dřív neodvážili. Říkají si zvěstovatelé nového světa, ale jsou to demagogové a rozeštvávají obyvatelstvo."

„Vypátráme je a vypudíme z děr." Korter zabubnoval prsty o průhlednou desku stolu. Peugeot mu neřikal nic nového, pouze potvrdil jeho názor.

Všude ve vnější galaxii putovaly lodě Řádu. Bez ustání zaměřovaly. Stratégové vypracovávali na základě nejčerstvějších poznatků pro příliš malou hraničářskou flotilu „jízdni řády". Tím simulovali svou všudypřítomnost. Přesto však jejich síti pronikalo stále více lodí.

„Vypudit z děr je dobré. Ale co pak?" zeptal se obezřetně stratég. „Chceš je všechny zabít jen proto, že nevěří v posmrtný život?"

„Jsou nepoučitelní a nelze je změnit. Přebíhá k nim až příliš mnoho malověrných. Nemůžeme tomu zabránit, na to je nás příliš málo. Traal nám nedává na vybranou. Když je neodrazíme, prohrajeme."

Hlas se mu třásl vzrušením. Rovněž si vytáhl dýmku, rychle ji nacpal a zapálil. Rázem se zklidnil.

„Nejvýkonnější automaty Řádu jsou ti k dispozici," řekl po čtvrtém zabafání. „S nimi můžeš propočítávat situaci ve vnější galaxii. Podle toho určíme taktiku. Peršenův odkaz se musí zachovat."

Peršen byl legendární prorok, který před dávnými věky přinesl náboženství Šaogu do galaxie zmítané válkami. Nastolil v ní mír a od té doby obyvatelé každých sedmdesát hodin vnímali existenci Saogu. Hvězdný svit se pravidelně navracel a zvěstoval pulz věčnosti. Dával jim pocit, že jejich skutky jsou brány vědomí a v zásvětí budou zúčtovány.

Peršen působil nejméně před dvaceti tisíci roky, ale patrně to bylo padesát tisíc let, nebo ještě více. Teprve dvacet tisíc let existovala spolehlivá historiografie, která dokumentovala existenci Šaogenského hvězdného svitu.

Peugel položil dýmku na stůl a ustavičně se jí dotýkal.

„Potřebuji víc systémů této kapacity. Ohniska se přesunují z periferie do oblasti Svitů. Jestli padne jeden z důležitějších světů, Traal se začne šířit jako štěpný požár. Nevím, zda si toho jsou pastýři vědomi."

„Momentálně nikdo z nich není dosažitelný. Cestují od hvězdy ke hvězdě, od planety k planetě a snaží se zachránit, co se dá. I když Je to nebezpečné... Sedmihlasek ví, že s ním chci hovořit. Ale zatím se neozval."

Z okrajových oblastí galaxie přicházely zakódované zprávy a nevěstily nic dobrého. Traal zachvátil Lanyak a během několika hodin smetl vládu. Koloniálnímu světu Cryssaddů, kteří patřili k potomkům legendárních Tessmů, vládl protektor. A tento protektor byl Mnich Belogar. Další dvě planety na periferii, tedy hranici mezi Šaogenským hvězdným svitem a vnější ga-

laxii, se podrobily kultu dobrovolně. Šaogenští strážci se dobrovolně zřekli Šaogu a šířili nyní víru Traalu.

Ale i z Nebeského hradu přicházely špatné zprávy. V posledních dnech byly odhaleny na třicet hraničářských agentů a všichni byli zavražděni. Nejnovější hlášení přišlo od velitele Nagoratela. Kontakt s Tomendem se přerušil.

„Nesmíme se rozptylovat." Korter prudce vstal. „Naším nejdůležitějším úkolem je stejné jako dřív chránit hranici. Traalské lodě, které ji překročí, musíme zničit."

Peugel rovněž vstal. „Promiň, Mám práci."

„Ještě jednou odhadni, kolik bychom potřebovali lodí, abychom mohli Šaog účinně bránit," řekl velitel.

„To vím velmi dobře. Je to přes půl milionu." „,

Korter se zděsil. Peugel jen potvrdil jeho obavy.

. Půl milionu lodí byla utopie. V sektoru, který jeho loď střežila, měl Řád 1800 bitevních lodí měsíčního typu. Když se to přepočítalo na celou galaxii bylo to v poměru k potřebným lodím tak málo, že se v Korterovi vzrůstal pocit naprosté bezmocnosti. Mlčky sledoval Peugela, který zvolna odcházel.

Pak se do velitele Řádu vrátil život. Přistoupil ke komunikačnímu terminálu a navázal spojení s můstkem.

„Návrat do vnější galaxie," nařídil. Udal souřadnice a pilot Smillav mu je potvrdil. Krátce nato TAUWAN zrychlil a přešel do hyperprostoru.

2.

Dleutaš se táhl po celé rovině až k horizontu. Ze všech měst na planetě měl nej-

více obyvatel a největší obchodní domy. Byt založen před mnoha tisíci lety jako mezisklad zboží všeho druhu a dnes se Tomendu nikdo nevyhnul.

Ani Traal.

Město sestávalo z pravoúhlých areálů, v nichž ploché, většinou desetipatrové sklady, dlouhé až dva kilometry, nebyly nijak nápadné. Městu dominovaly vysoké obytné věže a skrývaly vše, co nemělo bezprostřední souvislost s životem obyvatel.

Bontereigg z výšky sledoval, co dělají jeho pronásledovatelé. Počítali se vším, jenom ne s tím, že by ho měli nad sebou. Visel na drátěném laně v jednom Členitém průčelí a díval se na ně. Nejdřív ho jejich taktika překvapila, ale pak mu došlo, co mají v úmyslu-

„Tuší, že někde poblíž je úkryt," šeptal. „Cekají, že je k němu dovedu. Mají to mít."

Obrysy byly nejasné. Bontereiggovi slábl zrak, uvědomil si, že mu příliš času nezbývá. Tiše slanil o trochu níž, až uviděl opět ostřeji.

Ohlášily se hodinky v nejvyšší kapse, pípaly a daly mu tak najevo, že opět uběhlo sedmdesát hodin. Mnich se jako vždy za těch tvrdých šedesát let zaposlouchal. Čekal na pocit, který tehdy jako žena pravidelně zažíval, a ono pronikání až do samého nitra těla a vědomí.

Saogenský hvězdný svíte, ukaž se. Poznej mě!

Ale ani teď se nevrátil. Opovrhl Jím a všemi ostatními na Tomendu. Zesmutněl. Na okamžik měl chuť 'se snést dolů, stoupnout si před své pronásledovatele a říct: „Tady mě máte. Jste tu, abyste mě zabili. Prosím."

Ale hned nato se opanoval. Hraničář se jen tak nevzdává. Bojoval o přežití a Čekal, až ho povolá Nebeský hrad. Kdyby

zemřel bez dotyku Svitů, připadalo by mu, Že chcipl jako nějaké zvíře.

Sestoupil na úroveň ploché střechy. Rozhoupal se a dával pozor, aby se nedostal do slunečního svitu. Když se nohama dotkl okraje střechy, zasekl se o ni všemi Šesti prsty. Dopadl na střechu. Prudce trhl za ' lano, uvolnilo se ze záchyty a řítilo se do hlubiny. Současně se v pouzdře rozběhla cívka rychlostí deseti tisíc otáček za minutu a lano navíjela.

Přikrčeně přeběhl střechu. Překrýval ji mocný stín budovy a nikdo ho nezpozoroval.

Dole ho hledali. Tušili, že nemůže být daleko.

„Půjdu k Jámě," řekl si tiše. „Je nedaleko uzlu a bude to ideální léčka." . '

Zůstával několik pater nad pronásledovateli a držel se jim v zádech. Rozbíhali se různými směry a snažili se čtvrt' uzavřít. Jistě dostanou posily.

Bontereigg neměl na uskutečnění plánu příliš času. Musel níž, aby mohl lépe sledovat dění. Když o něco později i on šel po ulici, několikrát zabloudil a trvalo mu delší čas, než jámu našel. Čas pádil. Souky měl děravé, atak je odhodil.

Ona jáma byla výkop na náměstí Pendorate. Původně tady měly být základy pro další budovu. Ale pak se otcové města rozhodli jinak. Zbyla jáma se skelně ztuhlými stěnami. Nikdo neviděl důvod, proč by se měla zasypat. Jednou tam omylem vjelo jakési pozemní vozidlo a roztřískalo se o padesát metrů níže. Trosky ležely stále na dně výkopu a k nim Mnich směřoval.

Několikrát se ukázal poblíž náměstí, až si byl naprosto jistý, že si ho pronásledovatelé všimli. Potom seběhl po úzkých schůdcích, které roboti vytvořili po stěnách jámy a opatřili zábradlím a podestami.

Dostal se na první plošinu o třicet metrů níž. Masivní zábradlí a výklenek v glazované stěně mu poskytly úkryt. Připravil si lano a zamířil na druhé schody, vzdálené padesát metrů. Kotva s lanem vystřelila z cívky a za okamžik zasáhla cíl. Bontereigg se přehoupl přes zábradlí, odrazil se od plošiny; potom se Jako artista snášel do hloubky a na druhé straně se vyhoupl k cíli. Přeletěl plošinu až ke schodům a málem se zřítíl dolů. Koncentrace mu i nadále slábla, a když se pevně držel zábradlí na schodech, nepřál si nic toužebnější, než aby s ním byla nějaká silná žena.

Ozval se první Šramot. Pronásledovatelé vstoupili na schody. Odřízli mu zpáteční cestu.

Krčil se na schodech a naslouchat se zavřenýma očima. Pohybovali se velice tiše, jen občas něco zaslechl. Jeden za druhým přešli pošinu a sestupovali níž.

Bontereigg počkal, až sejdou dostatečně hluboko. Z levé šerpy vylovil rozbuš-ku. Povážil kuličku v ruce a uchopil ji mezi první a druhý prst. Napůl se zvedl a teprve pak otevřel oči. Viděl jasně a zřetelně. Viděl plošinu vzdálenou padesát metrů a záda dvou posledních pronásledovatelů.

Hodil kuličku Šikmo dolů.

Za Šaog a naši galaxii!

Rozbuška narazila do schodů pod plošinou a vybuchla. Urvala schody a zábradlí v délce nejméně dvaceti metrů. Trosky padaly do hloubky jako ve zpomaleném filmu.

Pronásledovatelé se zastavili a kryli se.

„Převezl nás!“ vykřikl někdo. Bontereigga mrzelo, že to byla Mniška. „Je tamhle nahoře. Znáám ho. Je to Bontereigg.“

Mniška přeběhlá k Traalu se vyhnula troskám a naklonila se přes zábradlí.

„Hej, Bontereiggu! Kdepak máš popel

z dozzu?“ Hlas měl a vysloveně posměšný. „Nenašli jsme ho. Jinými slovy už nemáš dozz a bude ti chybět soustředění a zřítíš se.“

Mnich se držel jednou rukou zábradlí, aby nezavrávorál. Vše se mu opět rozplývalo před očima, ale nedával nic najevo.

„Mne chrání Hvězdný svít“ odvětil pevným hlasem. „Vy však upadnete ve věčné zatracení.“

Pronásledovatelé propukli v smích.

„Kašleme na život po smrti! Tys to ještě nepochopil? Pokud se k něčemu modlíme, pak jedině k tomuto životu. Šaog je mrtev. Ať žije Traal. Máš nás ve své moci. Zkrat' to.“

„Nezabiji vás,“ zavolal a málem přepadl přes zábradlí. „Každý v Šaogenské říši nebes má právo vstoupit ve svůj předem určený čas do Šaogu. Myslet si nebo dělat něco jiného je rouhání.“

„Jsi blázen,“ ozvala se Mniška a tiše pokračovala: „Honem dolů na dno a k Jeho schodům. Je jasně oslabený. Než vyběhne nahoru, máme ho.“

„Myslí mi to naprosto jasně,“ zalhal Bontereigg. Stěží se už držel na nohou a myšlenky se mu zamlžovaly.

Kde to jsem? Co tady dělám? Mluvil jsem s někým?

„Máš pouze dvě možnosti. Buď nás teď zabiješ, anebo nás necháš naživu a my tě dostaneme. Zaživa tě rozřežeme, chudáčku. Huobervynn nám poděkuje.“

Hraničář se zhroutil.

„Nedělejte to,“ mumlal. „Byla by to chyba.“

Zoufale se držel zábradlí a drápal se s přivřenýma očima nahoru. Vše kolem něj se definitivně rozmazalo a z pronásledovatelů vnímal jen ten jediný hlas.

„Vůbec nic nevíš, hraničáři. Kde si mys-

liš že žijeme? Budou se dít věci, jaké si nedokážeš představit ani v té nejbujnější fantazii. Buď rád, že je už nezažiješ. A i kdyby, ani Šaog ti nepomůže. Nebeský hrad, pokud kdy existoval, vybuchl. Šaog je definitivně mrtev."

Bontereigg byl v šoku. Sípál a s posledním zbytkem vůle se zoufale držel zábradlí. Krok za krokem se dral nahoru.

Zuřil v něm boj a hraničář ho vyhrál. Jen dočasně. Kde by byla kdysi tak kvetoucí galaxie bez hraničářů? Dávno by se zmítala v chaosu a brzy by si nikdo na Šaog a říši míru ani nevzpomněl.

„Nemůžeme si dovolit, aby to, co ví, předal někomu třetímu," slyšel zase tu ženu^ „Až ho doženete, rovnou ho shoďte dolů, Všichni si budou myslet. Že spadl, protože mu došel dozz. Lip to ani vyjít nemohlo."

Poslední větu už neslyšel. Zoufale se snažil dostat nahoru. Schody mu najednou připadaly desetkrát vyšší než prve. Pronásledovatelé se stále blížili.

Dříve či později ho doženou. Vyčerpaně dopadl na schod a vzdal se osudu. Závod o Život prohrál. Myšlenky se mu vrátily do minulosti, do chvíle, kdy to všechno začalo.

>

^ A. <•

Slavnostní ceremoniál řídil přímo Korter, ale Bontereigg si hned při jeho prvních slovech všiml, že není úplně při věci. Mluvil a mluvil a devadesáti Mnichům maloval budoucnost plnou příslibů.

Něco nám zastírá, pomyslel si Bontereigg a nenápadně se rozhlédl.

Většina si toho všimla rovněž a nakonec i Korter pochopil, že plácá a bere obřadu jeho duchovní ráz. Začal hovořit hlasitěji, ale jeho slova nezněla o nic přesvědčivěji,

snad jen naléhavěji. Nakonec už Bontereigg neposlouchal a zaobíral se vlastními myšlenkami a pocity z dob, kdy byl Ještě ženou.

Před čtyřiceti lety ji Geunpach na Fázově vyzval, aby vstoupila k hraničářům. Nic netuše narušil dostaveníčko. 'Starý šaogenský strážce z devátého Fázového vrchu Hóft Mahrenbach se Bontereigg přiznal, že Ji tajně miluje, a ona se s ním setkala, aby mu dala najevo svůj souhlas. Ano, byl už na membráně, a tu po úzké stezce mezi keři seběhl hraničář a spatřil je.

„Správcová Firihold mi řekla, kde vás najdu," řekl po krátkém pozdravu a představil se.

Bontereigg zatím nikdy neměla s představiteli tohoto ctěného Řádu čest. Znala jeho cíle a i to, co tato přísná organizace dokázala pod Korterovým vedením ve strašných letech po vyhasnutí Svitů. Řád byl za Brovna veden sice mnohem přísněji, ale Korter byl také tvrdý. Mniška se necítila nejlépe. Přítomnost hraničáře znamenala většinou zásah do života.

„Lituji, že vás ruším," pokračoval Geunpach. „Přišel jsem se tě na něco zeptat."

Bontereigg se napjatě podívala na Hofta Mahrenbacha. Copak ten šaogenský strážce, kterému je dvě stě sedmdesát let, odpoví na otázku otázek?

Geunpach se však nedíval na Mahrenbacha, hleděl na ni. Bontereigg zamrazilo a nyní se na ni němě a zahořkle podíval šaogenský strážce a potom se od ní poodtáhl.

„Ty myslíš mě?" Bontereigg se chvěl hlas hrůzou. Najednou měla pocit, že jí na řečové membráně spočívá obrovský balvan.

„Ano, tebe. Nikoli Šaogenského strážce.

Je odpovědný za celý vrch a krajinu kolem. Ty jsi však volná a nemáš závazky. Jen tobě může moje patřit otázka."

Ne! křičelo v ní všechno, ale nedokázala ze sebe vypravit ani slovo. Věděla, že existuje pouze jediná odpověď. A to rozhodlo o její budoucnosti.

„Jdi, Bontereigg. Už nikdy se nevidíme," řekl Hoft Mahrenbach zlomeným hlasem a hleděl přitom mimo ni. „Osud je krutý, ale nemůžeme ho změnit. Pro každého z nás si něco připravil. V těchto těžkých časech se mu nikdo nesmí vzpírat."

Teprve teď zřejmě Geunpach pochopil, co způsobil. Omlouval se, ale Hoft Mahrenbach předstíral, že neslyší. Zvedl se, naposledy kývl na Bontereigg a zmizel mezi keři. Zřejmě šel zkratkou ke chrámu pomodlit se k Šaogu a za blaho své milé a za sebe.

„Sledovali jsme tě už delší čas," prohlásil Geunpach. „Myslíme si, že jsi hodná toho, abychom tě povolali do Řádu."

„Nejsem si jista, zda si takovou čest zaslužu."

„Pochybuješ?"

„Kdo v dnešní době nepochybuje?"

„My hraničáři žijeme pevně a nezvratně svou vírou."

To na ni zapůsobilo a Bontereigg se vyznala k víře.

„Půjdu s tebou. Tady na plantážích nemohu pro Šaogenský hvězdný svit nic udělat. U hraničářů si to představuji jinak."

Geunpach ji vzal s sebou. Bontereigg se seznámila s organizací hraničářů a rychle se přizpůsobila jejich regulím. Že za rok upadne do měsíční fáze bezmocnosti a nakonec ze své kabiny na DOLAGENU vyjde jako muž, to tušit nemohla.

Po přechodu Bontereigg rychle postupoval. Na Fázově by řekl, že udělal kariéru. Stal se vrchním radistou a potom pilotem.

Z DOLAGENU přešel na HERMYTEN^A a opět se setkal s Geunpachem. Náboráře Či verbíře teď dělali zase Jiní.

Geunpach vychutnával, že už není na každém kroku vystaven pochybám a strachům svého lidu, které stále narůstaly. Traat navíc ztratil svou roli jako útočiště bezvýznamné sekty odpadlíků a nabýval na moci. Když k Traalu přestoupila první planeta na hranici mezi Šaogenskou říší nebes a Vnější galaxií, znamenalo to pro hraničáře první příznak blížícího se nebezpečí. Zvýšili úsilí a vytvořili síť agentů. K prvním obětím patřil Geunpach.

Agenti se zřekli izolace ve víře, silněji si uvědomovali, že kontakt s jinými bytostmi a názory vede automaticky k nevědomému ovlivňování, a museli se smířit s tím, že se už nikdy nebudou smět vrátit do Řádu.

Od té doby Bontereigg Geunpacha neviděl, protože se rozhodl, že pro svůj národ a galaxii udělá víc, než bylo možné na palubě lodi.

Proto stál nyní zde a poslouchal Korteryův projev. Bylo známo, že dokáže řečnit mnohem lépe. Ostatně sám Sedmihlásek ho jmenoval Břevnovým nástupcem. Za přivřenými membránami si vlivní hraničáři šuškali, že Korteryovy názory a pohled na svět se stále více zatemňují a že se dostal do poráženecké nálady, která Řádu jen ztěžuje práci.

Bontereigg si netroufal Kortera soudit. V budoucnu nebude mít s velitelem hraničářů nic společného. Jako agent podléhá svému veliteli a tomu říkali Vlk. Ve skutečnosti se jmenoval Geunpach.

3-

Náklad dovezli krátce po poledni. Když se na obzoru s burácením ukázala loď

a jako hvězda padala k povrchu, obloha byla světle fialová. Do burácení motorů zazníval jekot přetíženého materiálu.

Houcho Maull vyšla na balkon a pohlédla na uzlíček v koutě, na ten odporný zbytek života. Z hromady hadrů vykukovaly vyzáblé ruce a nepřetržitě psaly na tlustý svazek papíru.

„Slyšíš to, inteligente?“ Hlas se jí chvěl a slova se syčivě drala z kukly, která jí zakrývala obličej.

„Slyším,“ odpověděl uzlíček a zašelestil. Z hadrů se vysunula hlava s červenými rýhami a bílými odchlípujícími se šupinami. Oba membránové otvory měl zjizvené. Oči mu chyběly. Zbyly po nich jen dvě hnísající a páchnoucí jamky.

Houcho se na ty jamky dívala, připadalo jí, že z nich vychází jakýsi život, jako by v nich žili červi.

„Je to Tendrik Maull, ten starý ochlasta,“ řekla tiše vůdkyně Traalu. „Domnívala jsem se, že je mrtvý. Ten kravál je po týdnech první známka jeho života.“

„Ano,“ zaskřehotal zmrzačený Mních v koutě. „Bude to tak. Jestli brzy nedostane novou loď, zláme si vaz.“

Džeduinka se přiblížila k mrzákovi. Měla na sobě olivový kaftan, který sahal až k zemi a zakrýval jí i chodidla.

„Pak si dávej pozor! Jestli Tendrik zemře, ztratíš další část svého bezcenného těla. Vlastníma rukama ti ji urvu.“

„Jako všechno zatím. Netvore, tak hluboko jsi klesla! Ještě štěstí že tě už nevidím. Ze nevidím ten bestiální ksicht...“

Kohokoli jiného by Houcho Maull okamžitě napadla a rozsápala. Tohle však ne. Mních byl starý, bylo mu přes tři sta let. Strádání dlouholetého zajetí mu zvýšilo odolnost. Jeho místo bylo tady na balkoně, Živil se kuchyňskými odpadky.

A měl za úkol psát. Zapisoval vše, co slyší, zvuky a hovory dole ve městě a komunikaci z rezidence. Houcho ho svým způsobem používala jako kronikáře posledních týdnů před konečným vítězstvím.

„Mahrenbachu,“ zašeptala skoro něžně jeho Jméno. „Hófte Mahrenbachu. Vzpomínáš si ještě, jak jsi byl na Fázově Šaogenském strážcem?“

Burácející loď ji přehlušila. Mrzák však přesto zareagoval. Jako nevidomý měl teď vynikající sluch.

„Ovšem, Houcho. To byly časy!“

„To už brzy skončí. Dvacet tisíc let stačilo.“

„Víc, víc. Bylo to nejméně padesát tisíc let. Pravděpodobně spíš sto tisíc. Nemůžeš je vymazat z dějin galaxie. Nikdo nemůže. Ani kdybys dala pobít všechny, kdo kdy žili v dosahu Hvězdného svitu a mohou na něj vzpomínat, stále zůstane přítomný ve vědomí národů. I v tvém vědomí. Ani ty na něj nezapomeš.“

„Mýlíš se, bloude. Po smrti zapomenou na všechno. I na tohle.“

^{9r}
„Pak by sis měla s tou smrtí pospíšet.“

Houcho Maull se rozesmála. Na astro-portu to zarachotilo, neboť to létající vrakoviště, kterému Tendrik velkoryse říkal loď, dosedlo příliš tvrdě a ztratilo aspoň deset tun pláště. Hluk dozněl a vůdkyně Traalu se ještě smála.

„Tu radost ti neudělám. Ale klidně zapiš, co si povídáme. Ti po nás se budou bavit.“

„Tys mi nerozuměla.“ Mních rozhořčeně potřásl hlavou. „Říkal jsem, že už ne? potrvá dlouho a národy Šaogenské říše nebes učiní tvým rejduem konec.“

„Myslíš? Hraničářů není bohužel tolik, aby nás dokázali zastavit;“

„Nebeský hrad vyšle posty. A ti poslové nám ukážou cestu.“

Džeduinka se dosmála a upřeně se na uzlíček zahleděla.

Mahrenbach opět zalezl do hadrů. Hovor tím pro něj skončil.

„Senilní blázne," zabručela. „Jak můžeš věřit takovému nesmyslu? Ale stejně, aspoň v něco věříš," Houcho Maull byla na odchodu. „Zapiš, že náklad dorazil!" štekla na něj ještě ze dveří. Mohla si dovolit dát před ním najevo svou nevoli a slabiny. „Jejích křik uslyšíš až sem." - Mrzák sebou trhl.

„To vážně v nic nevěříš? To mi nenamluvíš. Věříš jako všichni v Hvězdný svit, ale nezasahuje tě. Žiješ ve Vnější galaxii a nikdy nevejdeš do Šaogu."

„Ty taky ne."

„Já se vrátím domů. Jednou. A dostanu se do Nebeského hradu. Tak to určil osud a tak se to stane."

„Do té doby tě zaliju do kovu. Nikdo tě nevezme domů, hlupáku."

Uzlík ztuhl a Houcho se vrátila do rezidence.

Ten stařec ji někdy zneklidňoval. Anebo se o to aspoň pokoušel. Houcho bavily ty bezmocné pokusy ji ovlivnit a namluvit jí špatné svědomí. Bude to zkoušet až do smrti a nikdy nepochopí, že její touha po moci je silnější než jeho víra.

^ A ^

Bratranec Tendrik Maull páchl dvacet metrů proti větru. Houcho postavě v ušmudlané kutně věnovala jen zběžný pohled. Její zrak putoval dál a zastavil se na osmnácti zajatcích. Roboti je hnali ulicí vedoucí od kraje města k rezidenci. Elektronickými biči dohlížeti na to, aby nikdo z nich ani nepomyslel na útek.

Osmnáct kusů, velice slušný počet. Pat

náct z nich byli Mniši obojího pohlaví. Dva byli Mourmalové a jeden, vůdkyně Traalu zatajila dech, Džeduin. Kutna skrývala statné tělo. Houcho Maull se zachvěla, když si uvědomila, že je o dvě hlavy vyšší než ona.

„Dobře," řekla do vysílačky. „Tendriku, jsi génius."

Určitě ji slyšel, ale nedával to najevo.

První Mnichové došli k bráně. Strážé jim Strhly Šerpy a strčily je dál. Dva roboti tělesné strážé hodili přes zajatce cáry a táhli je ke kleci na ochozu.

„Kriple, slyšíš zajatce?" zachichotala se Houcho. „Jasně že je slyšíš. Počítáš jejich kroky a přesně víš, že patnáct z nich jsou Mniši a tři jiní."

„Dva jiní," ozvalo se z hadrů. „Nepokoušej se mě obelhat."

Houcho Maull se hlasitě rozesmála.

„Jsou tři- Džeduina neuslyšíš. Anebo jsi někdy zaznamenal mé kroky?"

„Ano."

„Pak nemůžeš věřit ani vlastnímu sluchu. Jde to s tebou z kopce. Zůstaneš tady, nebo chceš jít se mnou?"

„Zůstanu. Tvoje nenasytost se mi hnusí."

„Jak myslíš. Ale stejně ti ukážu vzorek."

Naklonila se přes zábradlí balkonu a dívala se na plnící se klec.

„Ti poslední tři Mniši zůstanou venku. Chci si prohlédnout Jejich obličeje. Přineste mi je."

Tendrik přistoupil ke skupině zajatců. Poslední tři si sevěl jednoho po druhém mezi nohama a utrl jim hlavu.

„Může to být o trochu víc než obličej? Přinesu ti je osobně."

„Nech to na roboty. Nejdřív bys měl něco udělat s tím smradem."

Tendrik Maull zmizel v rezidenci a vůd-

'kyne Traalu se obrátila na svou tělesnou gardu. „Přived'te mi toho Džeduina. Čekám ho .v trůnním sálu."

• Naposled se podívala na uzlíček v koutě. Mních se nehýbal. Pouze prudce dýchal, což svědčilo tom, že velice dobře věděl, co se stalo dole.

Houcho Maull spokojeně zašla do domu. Když došla do trůnního sálu, Džeduin už na ni čekal. Vrhla stín, který sahal skoro až ke schodům před trůnem. Houcho se po*-sadila a soustředila se na obra. Měl obrovskou kápi, která mu zakrývala víc než hlavu a čelo.

„Kde ses narodil, nešťastníku?" /

„Na Thenmargu."

Ztuhla. Soustředila se silněji a cítila, jaká moc z ní vychází.

„Na Thenmargu. V centru říše. Jak se jmenuješ?"

„Nemám jméno."

„Hleďme! Hraničáři už agentům berou i vzpomínku na bývalý život. Jak hluboko klesli!"

„Nejsem agent. Vzpomínky mám naprosto v pořádku." -„Jsi agent, jinak by tě Tendrik nepřivezl."

„Šel jsem s ním dobrovolně. Jediný důvod, proč..."

„Blázne. Sto dní tě budu mučit- Dříve či , později budeš Škemrat o milost."

„...jsem tady, jsi ty, Houcho Maull. Stojí před tebou první posel."

Zajatec měl sice magický hlas, ale na Džeduinku nezapůsobil.

„Jasně. Po tobě přijde druhý, pak třetí, čtvrtý a tak dál. Marníte čas."

Z hlubin rezidence se ozval první křik. Kati se dali do práce. Časem promluvil každý Mních. ' . •

„To je možné. Slyš varování z říše svých

předků. Dříve než vstoupí v platnost nový kalendář, změní se tvá moc v energii." „Nudíš mě."

Vytáhla z hávu úzkou a tenkou zbraň a třikrát na kutnu vystřelila. Paprsky pronikly oděvem a na druhé straně opět vystoupily. Energie vytvořila ve zdi díry velké jako pěst. Houcho Maull vyskočila a chraplavě vykřikla.

„Chceš si ze mě dělat Sasky? Toho budeš litovat."

Džeduin se před ní pohyboval sem a tam, jako by jím povíval vánek. Znovu po něm vystřelila, ale výstřely jím opět jen hladce a bez jakéhokoli účinku prošly.

„Brzy se ukáže druhý posel," zaševelilo to z kutny.

Potom se kutna zhroutila a rozprostřela se na zemi.

Vůdkyně Traalu sáhla po holi a kutnu opatrně nadzvedla- Byla naprosto prázdná. Nic nebylo v ní ani pod ní, ani holo-grafický projektor.

Odvrávorala zpět k trůnu a posadila se- „Někdo se mě snaží dohnat k šílenství," řekla si. „Chce se zmocnit Traalu." .

Zavolala si dva roboty a nařídila jim, aby Tendrika zabili ještě pod sprchou a jeho tělo hodili do konvertoru. Když stroje nahlásily splnění rozkazu, cítila se opět o něco lépe. Vrátila se na balkon a shlédla do klece. Byla prázdná. Všichni zajatci byli v mučírňách.

Mahrenbach seděl vedle svých hadrů a psal jako Šílený. Houcho se na to podívala a ztuhla.

„Co to tady píšeš? Že se v soustavě 'Mourmalin nachází srpkový kříž?"

„Slyším všechno, co ten Mourmal dole ve sklepě řve," zabručel starý Mních. „Je to WOLKENORTSKÝ SRPKOVÝ KŘÍŽ."

„Takže Sedmihlásek."

Mahrenbach čmáral dál.

„Má s sebou jen pár doprovodných lodí!“ vykřikla Džeduinka. „To je šance tisíciletí! Na to Čekám už léta. Když se mi podaří zabít Sedmihlásku, nejdůležitějšího ze všech duchovních pastýřů, bude to znamenat naprostý konec kultu Šaogu.“

Spojila se s muďrnou a nařídila katům, aby si pospíšili. Nato navázala spojení s veliteli flotily.

„Naším cílem je Mourmalin. Uderíme s celou flotilou. Lodě se solárními děly opustí úkryty a přidají se k nám na shromaždišti. Zničíme Sedmihlásku.“

Vědomě šla do rizika, že nechá základnu bez ochrany. Jestliže Sedmihlásku zabijí, nebude se muset už nikde skrývat.

„Jedna loď chybí,“ dostala odpověď.

„Tajemník Traalu a jeho spolupracovníci, jsou ještě na Tomendu. Podporují velkoobchodníka Huobervynna. Jde jen o pár hodin, pak bude mít moc nad celým obchodnickým světem.“

„To počká. Duchovní pastýř je důležitější.“

„S Tomendem není momentálně možné spojení.“

„Tak tam pošlete kurýra. Anebo vám dám všem pocítit dech vesmíry!“

Na tuto pohrůžku už nedostala odpověď,

4.

Osud věnoval Bontereiggovi pět nádechů a za tu krátkou chvíli se mu podařilo dát dohromady poslední jasnou myšlenku. Okolí bylo zřetelnější. Dole se chvěly a duněly schody pod útokem pronásledovatelů. Mnich skoro mechanicky sáhl na šerpu a našel kapsu s druhou náloží. Kulička jako by jen Čekala na to, až se jí do

tkne. Vklouzla mu do ruky, on krátce zamířil a hodil ji dolů. Ozval se vzteklý výkřik a následoval výbuch.

Schodiště se roztrhlo zhruba uprostřed, mezi jeho stanovištěm a stoupenci Traalu. Trosky třískly o kolmou stěnu a padaly do hloubky.

Po dusotu pronásledovatelů nebylo už ani památky. Rozhostilo se ticho. Bontereigg pokračoval ve výstupu, ale opět dostal záchvat slabosti. Už ani nevěděl, jestli jde nahoru, nebo opět leží na stupních. Možná se řítí dolů...

„Jsi Bontereigg?“ zaslechl zdaleka.

„Ano,“ zasténal a znehybněl. „Ano.“

Popadly ho ruce a zvedly ho. Vykřikl. „Šaogul“ záupěl. „Vezmi si mě milosti-. ve!“

Chvilí si namlouval, že mu cosi osahává nitro. Zvedl se vítr a zadul mu do obličeje. Padal a čekal náraz. Ale náraz nepřicházel, a když ho přijaly měkké podušky, pochopil, že minul vlastní smrt. Laskalo ho teplo a tělo cítilo něžný tlak oblaků nad Nebeským hradem.

„Šaogu! Povolal sis mě k sobě. Jsem šťasten.“

Chvilí bylo ticho a Bontereigg dostal strach. Jak to, že nic nevidí a neslyší? Pobyt v zasněžení si představoval úplně jinak. Všude samé barvy a libé zvuky a nebeské vůně.

:

Ještě tam nejsem, kmitla mu hlavou myšlenka. Prožitek smrti teprve začíná. Přechod mám ještě před sebou. „Konečně zaslechl hlas. Hlas Mnicha. Mnich si odkašlal a Bontereigg cítil v obličeji vzrušený dech.

„Dejte mu zakouřit!“ řekl někdo.

Bontereigg se uvolnil a automaticky otevřel ústa. Přijal zasvětili dýmku a inhaloval dým dozzu. Chutnalo to úplně jinak než

dřív. Ale posilovalo ho to jako obvykle a po druhé dýmce se mu začaly vracet smysly. . Nejdřív pomalu, pak rychle, jako by mu někdo stahoval závoj z obličeje. Hraničář se prudce posadil.

„Kde to jsem? Kdo jste?“

Stáli před divanem tři. Tři až po zuby ozbrojení Mniši, kteří málem padali pod tíhou zbraní a baterií. Podle Červených šerp se nedalo poznat, jestli se jedná o hraničáře nebo stoupence Traalu. - „Rozhlédni se,“ odpověděl ten, co byl k němu nejbližší a jehož hlas už slyšel. „Jsi v uzlu.“

„To nic neznamená. Traal je rychlejší, než se duchovní pastýři domnívají.“

„Správně. Přesto bys nám měl důvěřovat.“

„Kde je Nagoratel? Co jste s ním udělali?“

Moudře pomlčel o tom, že Nagoratel je jeho velící.

„Nic jsme s ním neudělali.“ Mnich mu před obličejem podržel identifikační známku. Svítla matně oranžově a ukazovala jeho obličej a identifikační číslo. Takové známky se nevyskytovaly příliš často a byly určeny pro zvláštní operace, kdy by identifikace agentů působila potíže.

„Nagoratel už opustit Tomend. Vyhořel. Postarali Jsme se, aby mohl odletět.“

„Vy jste...“ Bontereigg se zarazil. Stále ještě se nezbavil podezření. Jeho anonymní protějšek si nějak uvolnil Jednu ruku od zbraní a udělal souhlasné gesto.

„Patříme k nim, ano. Poslal nás Korter osobně. Proto ta známka. Můžeš nám důvěřovat.“ . .

Hraničáři spadl kámen ze srdce. Vstál z dívánu a zkusil rovnováhu. Šaogu dík, opět byl v pořádku,

„Já jsem Garifaal. Kdo jsou moji společníci, není podstatné. Podívej se tamhle, Bontereiggu.“

Agent pohlédl na obrazovku na zadní stěně místnosti. Byla na ní velká kancelář s několika desítkami zaměstnanců. O symbolech nad vchodem a na stěnách se nedalo pochybovat.

„Wolkenortská služebna v Dleutaši,“ zabručel Bontereigg. „Je kousek odtud na druhém konci ulice.“

„Traal už tam míří. Hele, už to začíná.“

Dveře se rozletěly. Muži a ženy vyskočili od terminálů a psacích stolů a skryli se.

Útočníci stříleli jako šílení. Bontereigg poznával Džeduiny a Fothoky. Většina však byly Mnišky. Vtrhly do místnosti a zabíjely všechny přítomné. Bylo jim úplně jedno, že někdo spustil poplašné zařízení. Toho starého muže vytáhly zpod stolu a jednoduše ho zastřelily.

„Tímto činem Traal zahájil konečnou fázi boje o Tomend,“ řekl Garifaal. „Jsme jako na sopce, která může každou chvíli vybuchnout. Hájíme ztracené místo.“

Bontereigg mu už důvěřoval. Smysly se mu konečně znormalizovaly a on vnímal vůni náklonnosti a důvěrnosti, jež z těch tří mužů vycházela.

„Vezměte mě pryč z tohoto světa,“ požádal rychle a odpoutal pohled od obrazovky. „Mám tak závažné informace, že se musí co nejdříve dostat ke Korterovi nebo k jednomu z pastýřů.“

„To víme. Poslední Nagoratelův rozkaz zněl, abychom tě zachránili za každou cenu.“

Bontereigg se roztřásl po celém těle.

„Já to tuším.“ Ukázal na obrazovku. Přenos se zhroutil, někdo rozbil kameru v kanceláři. „To všechno se děje kvůli mně?“

Garifaal přisvědčil.

„Huobervynn už nemohl čekat. Chce moc nad Tomendem a nemůže si dovolit, aby unikl třeba jen jeden z nás. Spustili rosičky, informace se nedostávají do vesmíru. Obchodní lodě na oběžné dráze jsou už zničené, zůstaly tam jen lodě Traalu, Trosky padají do atmosféry. Musíme jít. Zaměří rádiovou relaci z wolkenortské služebny sem a brzy tu budou. Musíme uzel vzdát.“

Přistoupil ke stěně a otevřel dvířka. Autodestrukční zařízení zasyčelo.

„A my? Co uděláme my?“ zeptal se naléhavě Bontereigg.

„Provedeme Nagoratelův rozkaz. Na ničem jiném nezáleží.“

Společně opustili úkryt. Vlezli do potrubní dráhy, která je katapultovala pod město. Mlčky a natěsnaní seděli v chladném válci a naslouchali šumění vzduchu mezi transportními kapslemi a ostěním. Potom se ozvalo tiché krátké pípnutí.

„Už jsou v uzlu a nebudou se z toho radovat,“ zašeptal Garifaal. „Senzorika čeká, až se bude podlaha třást jen v místnosti a nikoli venku. Potom bleskově zavře dveře a zažehne nálož.“

Bontereigg se roztrásl.

„To je kruté. Všude se šíří jen vraždění. Proč je nezastavíte?“

„Traal popírá posmrtný život. Jeho stoupenci jsou toho názoru, že je úplně jedno, kdy se umře. Život není nic, co by se mělo ochraňovat pro Prožitek smrti. Stoupenci protikultu budou střílet na všechno, co se hybe. A budou střílet tak dlouho, až v celé galaxii nebude Jediný stoupenec Šaogu. Proto se bráníme. Je to sebeobrana, Bon-tereiggu. Na to nezapomínej.“

Druhé pípnutí už Garifaal nekomentoval. Automatika zavřela dveře a vyhodila

uzel i s těmi, co v něm byli, do povětří. Skoro současně potrubní dráha zpomalila.

Garifaal se pohnul a otočil se k Bontereiggovi.

„Od této chvíle už ani slovo. Dostaneme tě do bezpečí. Co bude s námi, na to . nemysli. Jestliže nás dostanou, umučí nás k smrti, jen aby z nás všechno dostali. Proto Je lepší, když nic nevíme. Známe tvé jméno, to stačí.“

„. Bontereigg rychle zavřel membránu a nevyslovil otázky, které se mu honily hlavou. Ale přece jen nedokázal úplně mlčet.

„Co bude s Tomendem?“

„Postará se o něj jiný velící. Brzy dorazí. A teď už konečně sklapni.“

Bontereigg uznal, že od této chvíle už o svém osudu nerozhoduje. Stáhl se do sebe a nechal všechno na svých společnících.

^ A ^

Potrubní dráha vyvrhla válec jižně od města. Tlak polevil a Bontereigg cítil, jak válec padá. Zvedal se mu žaludek.

„Řítíme se,“ vypískl. „Zachraň se, kdo můžeš!“

„Mlč!“ vyjel na něj Garifaal. „Tady nás může každý slyšet.“

Do válce cosi narazilo. Něco jej vši silou brzdilo. Chvilí se zdálo, že stojí, a pak začal stoupat.

„Už,“ vydechl jeden hraničář. „Už to bude.“

Válec se pohupoval, kolem něj to bublalo a šumělo.

Garifaal se natáhl a málem Bontereigga rozmáčkl. Bontereigg měl co dělat, aby nevykřikl bolestí. Mních zvedl dvířka a do válce vniklo tlumené světlo soumraku.

Bontereigg vyhlédl a zaúpěl. Kolem byla

voda. Břehy byly sice na dohled, ale přesto nedosažitelně daleko. Válec potrubní dráhy plul po Velké řece.

Garifaal vystrčil hlavu.

„Vzduch je čistý," prohlásil po chvíli. „Zatím ještě hledají jinde. Musíme rukama dopádkovat co nejnápadněji ke břehu."

Bontereigg chtěl pádkovat. Posunul se kousek výš, zarazil se v otvoru a cítil, jak se mu do úst dere ranní kaše. Vyzvracel se do řeky.

„Já neumím plavat," zachroptěl. „Pospěšte si."

„Nikdo z nás neumí plavat," odpověděli. „Kdybychom se převrhli, stačí se jen držet válce. Řeka teče do moře."

Hraničář si vydechl úlevou. Opět si uvědomil, jak se mohou v Řádu spoléhat jeden na druhého. Nic se neponechávalo náhodě, a když každý svědomitě pracoval na svém místě a ve své funkci, nic nemohlo selhat-

Nějak se snažili dostat ke břehu. Když proud válec popadl a natlačil ho na písčinu, prudce to s nimi trhlo. Garifaal vyskočil a vběhl mezi keře. Prozkoumával terén, jeho druzi zatím drželi Bontereigga.

Velitel se vrátil. „Všechno v pořádku. Můžete vystoupit."

Bontereigg se nechal dostrkat na břeh. Myšlenky mu ustavičně kroužily kolem jedné věci. Je nositel tajemství a musí si Je ponechat pro sebe. Nesmí se je dozvědět nikdo nepovolaný.

Cestu mezi keři a skalami vnímal jen okrajově. Za těžkou kamennou deskou pokračovala cesta dolů. Strkali ho do tmy. Tápal bosky, ale na rukou měl ještě souky. Páchlo to tam zatuchlinou a vzduch byl vlhký.

„Teď jsi odkázán sám na sebe," sykl za

ním Garifaal. „Traal Je nám v patách. Máš štěstí. Tebe nedostanou."

Strčil do něj a Bontereigg zavrával. Těžká skalní deska dopadla na otvor. Zbyla jen skulina, kterou vnikal vzduch.

Jsou šílení, byla první Bontereiggova myšlenka. *Anebo pracuji pro Traal.*

Ale proč by mu pak pomáhali k útěku? K informacím se mohli dostat účinnějšími metodami.

Zastavil se a otočil se. Málem si vykroutil hlavu, když chtěl skulinou zjistit, co se děje venku. Keře se rozhrnuly a vyšel další Mnich.

Bontereigg tiše zaúpěl. Ten Mnich vypadal jako on. Podobal se mu jako klon klonu.

„Nazdar, Bontereiggu," pozdravil ho Garifaal. „Připraven?"

„Ano." Zvedl paže. „Za izolaci ve víře. Ať žije Šaogenský hvězdný svit!"

„Za izolaci ve víře," opakovali ti tři. „Ať žije Šaogenský hvězdný svit. Jinou volbu nemáme!"

Jakou volbu? divil se Bontereigg. Blížil se zvuk kluzáku a podle praskotu dřeva bylo zřejmé, že pronásledovatelé našli jejich stopu.

Krátce nato prorazily houštinou tři velké stíny. Piloti se prostě spustili rovnou dolů a viseli těsně nad zemí. Z kluzáků se na Čtyři Mnichy vyrojili bojovníci Traalu. Padly první výstřely.

Garifaal zareagoval. Zvedl zbraň, namířil na Bontereiggova dvojníka a prohnal mu hlavou dvě střely. Bleskově se otočil a zabil své dva druhy. Nakonec zastřelil sám sebe.

Útočníci vztekale zařvali. Vrhli se na mrtvé a kopanci a ranami se je snažili probudit k životu. Nakonec těla naházeli do kluzáku, který hned odstartoval. Zbylí proná-

sledovatelé ještě zběžně prohledali okolí a potom rovněž odletěli. • Bontereigg se znovu vyzvracel a nedaleko kamenné desky padl k zemi. Takže Garifaal a ti dva už od samého počátku věděli, jak to skončí. Obětovali život, aby mohl předat dá! své informace. .. Hraničář si strhl šerpy, podle nichž se dalo poznat, zeje Mnich mužského pohlaví. Už nechtěl být hraničář, už nechtěl být muž. Toužil po klidném životě, který kdysi jako žena vedla na dozzové farmě. Avšak osud byl nemilosrdný a dal mu pocítit celou krutost vesmíru.

Poprvé v životě pochyboval o všem, čemu až dosud věřil. Pokud věděl, tak se ještě nikdy nestalo, aby si bytost obšťastněná Svitem sama vzala život. Už stačilo, že vraždí Traal a že hraničáři zabíjejí v se-' beobraně...

V té chvíli si přál zemřít. Když se konečně vzpamatoval ze Šoku a opět dokázal jasně uvažovat, vycházelo už slunce. Hraničář si přidřep l k otvoru a zhluboka se nadechl. Pak se začal tiše smát. „K čemu mi to je, že to vím? Nemůžu to stejně nikomu říct. Určitě na Tomendu pozabíjeli všechny stoupence Svit u a hraničáře. Co já? Komu se mám světit?"

Čím déle nad tím přemýšlel, tím více si uvědomoval tragickou stránku své situace. Nad Tounem se schyluje k neštěstí. Lodě Traalu Čekají Jen na příznivý okamžik. Pak udeří veškerou silou.

Rovněž věděl, proč si je Traal tak jist svým vítězstvím. Zjistil to z útržků odposlechnutého hovoru. Řada traalských lodí byla vyzbrojena legendárními solárními děly. Získal je Huobervynn díky hospodářské síle Tomendu. Zdálo se, že Traal už má velice dobré kontakty, když si může opatřit i takové zbraně.

Hraničář nepotřeboval ani moc fantazie k tomu, aby odhalil, jaké mají úmysly.

„Chtějí zabít duchovního pastýře a tak strhnout celou Galaxii do zkázy," pochopil. „Pokud se jim to podaří, bude pro mě nejlepší, když až do konce života budu žít v této jeskyni."

Nevěřil, že na Tomend dorazí další agenti. Planeta už patřila Traalu. A Bontereigg si na ní připadal jako ta nejosamělejší bytost.

Schoulil se do kouta jeskyně, kam nedopadalo světlo, a zaposlouchal se do sebe.

Ale Hvězdný svit se ani tentokrát nevrátil. Nezvratný důkaz Boží existence chybět a v Bontereiggovi se hlásily první pochybnosti.

5.

TAUWAN čekalo osmnáct lodí. Jako všechny hraničářské modely vycházely ze základního tvaru třetinového úplňku. Na .každé špičce srpku měly dvě dvacetimetrové věže s těžkými zbraněmi.

Korter hleděl na obrazovku a tiše bručel.

„U Šaogu," vydechl pilot Smillav.

Deset z osmnácti lodí neslo jasné známky rozkladu. Ostatní vylod'ovaly jeřáby čluny, kterými se měly provádět první nezbytné opravy. .

„Osmnáct z třiceti čtyř," konstatoval tiše Kortor. „Ostatní - vybuchly?"

Ze všech lodí odpověděl jen GEWINAI.

„Nevybuchly. Byly zničeny. Přesila u Zenganerovy hvězdy byla příliš velká. Číhali na nás skoro se třemi sty loděmi. Čtyřicet se nám jich za velkých obětí podařilo zničit. Zbývají lodě Traalu uletěly, protože jsme předstírali rádiový provoz, ze kterého usoudili, že přiletí velká flotila."

Korter zasekl prsty za Šerpy. Jednu urval a spadla na zem. Na podlahu se vysypal obsah kapes.

„Zničíme je do posledního muže," zavrčel velitel hraničářů. „Nikdo mi nezabrání v tom, abych každému protikultistovi Jednotlivě a vlastnoručně neutal hlavu, ať už patří ke kterémukoli národu."

Říkal to, ale byl si vědom své bezmocnosti. Ta lavina se už nedala zastavit. Nevěděli, kde zasáhnout dřív, aby Traal odrazili a vytlačili do Vnější galaxie, kam patří! už tisíce let.

Korter si posbíral věci a spojil se s archivním oddělením lodě.

„Můžete mi už odpovědět na otázku, kterou jsem vám položit před dvaceti dny?" , Hraničáři lítostivě zavrtěli hlavou.

„Litujeme," ujal se slova Mannigfach. „Nenašli jsme žádné stopy toho, že by Traal měl něco společného s vyhasnutím Hvězdného svitu. Stoupenci protikultu čekali tisíce let na to, až jim dá osud za pravdu,. Nyní se domnívají, že ta chvíle nadešla^ Vůdkyně Traatu prohlašuje, že dalších dvacet tisíc let patří Jejímu světovému názoru."

„Vůdkyně?To ve vedeníTraalu došlo ke změně?"

„Ano. Ale kromě jména o ní nic nevíme."

„To z vás ty informace musím tahat?" rozčilil se Korter. „Jak se jmenuje?"

„Houcho Maull. Podle jména by to mohla být Džeduinka. Mniška to určitě není."

Přerušil spojení a obrátil se na příslušníky vnitřního kruhu, vůdčí elitu Řádu.

„Zná-j! někdo?"

Jeden jako druhý zavrtěli hlavou.

„Nepřítel, kterého neznáme, Je nebezpečnější než ten, kterého známe," poučoval Je. „Rozhýbejte všecko' Chci .vědět,

kde se tu ta Houcho Maull vzala. Když budeme znát její minulost, můžeme vysledovat její stopu do přítomnosti. Rozhýbejte naše agenty na planetách. Chci odpověď do Joumenu."

To nebyly ani dva týdny a Korter si dobře uvědomoval, jak málo je to času. Za takovou dobu se nedalo příliš zjistit. Rozhodně ne bez toho, že by se agenti hromadně nevystavovali nebezpečí.

Hlásil se Peugel.

„Počítačové vyhodnocení ukazuje na dva až tři body, na nichž Traat soustředí menší flotily. Ted' nesmíme udělat chybu. Útok může patřit nějaké planetě na periferii poblíž bývalé hranice..."

„To se může týkat stovek soustav a planet. Takhle drobit síly nemůžeme."

Smillav sebou trhl.

„Koukejte!" vyjekl. „Právě přichází hlášení od agenta."

Bylo zakódované, ale to nečinilo Korte-roví problémy. Stejně jako pilot je mohl Číst bez dekódovače. Zpráva přicházela od Geunpacha, jednoho z nejspolehlivějších velících Řádu. Obsahovala koordináty a doprovodný text.

„Hlavní svět Traalu s jistotou identifikován. Je to odlehlá planeta 876 v kulové hvězdokupě GK."

Jednalo se o hvězdokupu vzdálenou dvanáct set světelných let od předpokládaného okraje Šaogenské říše nebes, Kortér ji znal. Sestávala z necelých devíti set většinou velice starých bílých trpaslíků. Podle zpráv expedic z dávných dob bylo v této hvězdokupě jen několik planet, což při stáří jejích sluncí nijak nepřekvapovalo.

„Šaogu dík! To je prst osudu!" řekl hlasitě velitel hraničářů. U Geunpacha nemohl pochybovat, že by to nebyla hodnověrná informace. Kortér Mnicha znal už sko-

ro dvěstě let. „Je úplně jedno, Jak se náš člověk k té informaci dostal, ale vypadá to, že úspěchy Traal poněkud zaslepily a je neopatrný.“

Položil se na podlahu. Přítomní ho napodobili. Pět minut se modlili a děkovali Šaogu za milost této informace. Když potom Korter vstal, vypadal mladistvěji a rozhodněji a zdaleka už ne tak zarputile jako prve. Vydal rozkaz osmnácti stům lodím v sektoru, aby se nenápadně shromáždily nedaleko TAUWANU.

„Vydejte rozkaz, aby na všech světech vzbudili naše spáče!“ Přecházíme do ofenzívy,“ oznámil kapitánům lodí a pilotům. „Napadneme GK 876. Podruhé takovou šanci už nedostaneme. Zasáhneme zlo přímo u kořene. Až zničíme hlavní svět Traalu, bude po všem, co nahání Šaogenské říši nebes strach a hrůzu.“

A v duchu dodal: *Kdo ví... Třeba tuje přece jen nějaká souvislost a po zničení planety se Svít vrátí.*

6.

Tomend měl namále, to bylo po několika hodinách pobytu Jasně. Jediný faktor nejistoty představovalo stejně jako prve těch šedesát procent obyvatelstva, kteří uctívali Šaog a toužili po návratu Svitu. Rojili se na ulicích, neshlukovali se však, ale na znamení své víry viditelně nosili měřiče sedmdesáti hodin.

Sedmdesát hodin - časový symbol pro návrat šťastného pocitu existence a Prožitku smrti, věčné existence každé bytosti. Koho se Hvězdný svít dotkl, stal se nesmrtelným. Činy celého života se zanášely do měděné knihy, každý jednoho dne stanul náprahu. Prožitek smrti po něm sáhl a zva

žoval. Pak už následovalo jen jedno - průchod branou Nebeského hradu a tím do věčného štěstí.

•> A -^

Mnich, který přecházel výškový most mezi čtvrtěmi Dleutaše, neměl šerpy. Tím dával najevo, že k nikomu nepatří. Stoupenci Šaogu se mu vyhýbali a stoupenci Traalu ho považovali za někoho, kdo se nacházel na cestě k jediné správné pravdě

- k Traalu. Takhle ho všichni nechávali na pokoji, a když opustil most a rovinu nad střechami a sestoupil do hlubin ulic, sáhl do záhybu kůže a vytáhl tenké červené pruhy látky.

Dal si je křížem přes trup a z jedné kapsy vytáhl dýmku. Zanedlouho už kroužky dýmu svědčily o tom, že se posiluje.

Ze základny došel jeden z obvyklých kontrolních signálů.

„Všechno v pořádku,“ zašeptal do miniaturní vysílačky na levé paži. „Něco nového?“

„Ne. Tiu Agutt se brzy setká s Huobervynnem. Pak se uvidí, co budeš Tomendem dál. Situace je od agentova útoku nepřehledná.“

„Pokusím se zrekonstruovat útekovou cestu. Třeba nám to pomůže.“

„Bud' opatrný. Jestli padneš do rukou hraničářům, ohrožíš naše plány.“

„Neboj. Já jsem opatrný. Jakmile ti pošlu poplašný signál, vyšeš mi na podporu kluzák s posádkou.“

„Dobře. Hodně úspěchu-. Necht' Traal i nadále vítězí.“

• „Necht' Traal i nadále vítězí.“

Mnich vypnul vysílačku. Rázem se napřímil. Nechal dýmku dohasnout a vychladnout. Potom ji vrátil do kapsy.

Chvíli vnímal bezprostřední okolí. Když se ujistil, že mu nehrozí nebezpečí, pokračoval v cestě. Na místě, kde si les a Velká řeka byly nejbližší, vyšel z města a zamířil k zelené hradbě rostlin. Kdyby ho někdo tajně pozoroval, mýsl by si, že má namířeno k řece. Osamělý Mnich však neměl jedinou myšlenku na to, aby si sedl na břeh nebo se dokonce koupal a smýl si tak žalostné zbytky tělesného filmu. Zmizel mezi keři a stromy a spěchal po proudu.

Přesnou polohu úkrytu neznal, ale o písčité věděl a dostal se k ní za necelou čtvrt hodinu. Zastavil se, usedl u jednoho stromu a odpočíval. Potom pokračoval v pátrání. Stromy a keře vytvářely skoro nepropustnou stěnu. Pouze tam, kde se tyčily skály, nerostlo nic. Stromy kolem měly silně polámané větve. Tady někde se to stalo.

Pečlivě prohledával terén. Stále znovu se navracel ke skalám a potom si všiml, že kamenná deska není srostlá se skalou, ale uzavírá jakousi jeskyni. Lehký průvan mu podezření potvrdil. Přistoupil k ní a naklonil hlavu k úzké skulině.

„Bontereiggu, jestli tam jsi, ozvi se.“

Ticho. Opakoval větu znovu a hlasitěji. A ještě.

Konečně zaslechl šramot až hloubky se tiše ozvalo:

„Kdo jsi?“

„Vlk.“

Bontereiggu tlumeně vykřikl.

„To není možné,“ ozval se potom.

Hlas byl tichý, ale Mnich ho jasně identifikovat. Patřil Bontereigguvi.

„Pojď ven. Tady je Vlk.“

„Ustup deset kroků, ať tě vidím.“ Slova se teď ozvala blíž a byla zřetelnější.

Mnich ustoupil.

„Skutečně jsi to ty,“ řekl stále ještě ne

viditelný Bontereiggu. „To však nic neznamená. Před necelým dnem jsem viděl svého dvojníka. Co když jsi taky dvojník.“

„Já jsem originál, Bontereiggu. A už konečně vylez z úkrytu. Utíká nám čas.“

Podal mu ruku a Bontereiggu vylezl ven-

„Podej mi nějaký důkaz své identity,“ požadoval Bontereiggu.

Vlk mu doslova převyprávěl, co si říkali tenkrát, když se prvně setkali na Fázovém vrchu. Tím agenta definitivně přesvědčil.

„Tak rád tě zase vidím,“ řekl Bontereiggu.

„Garifaal říkal, že přiletí někdo místo Nagoratela. Přivezl jsi ho na Tomendu?“

„Ne. Žádný velící už nebude. Naši poslední spolupracovníci jsou na útěku. Přišel jsem tě vytáhnout. Uděláš následující...“

Přesně mu popsal únikovou cestu a řekl mu, Jak se má chovat. Bontereiggu klesl k zemi.

„Stejně mě najdou a zabijí. To, co vím, Je příliš cenné, než aby mě nechali naživu.“

„A co víš?“

„Chtějí zaútočit na Toun. Odposlechl jsem hovor Huobervynna s několika agenty Traalu. Chtějí planetu vojensky převálcovat a vědomě kalkulují se smrtí několika milionů Mnichů.“

„To mění všechno,“ zašeptal zděšeně Geunpach. „Zůstaneš v tomto úkrytu a počkáš, až to na Tomendu skončí. Živ se lesními plody a nezanechávej po sobě stopy.“

Ozvala se mu vysílačka na zápěstí. „Pořád ještě hledáš u řeky?“ :

„Ano. Nikde žádná stopa. Jde to špatně.“

„Přiletěla kurýrní loď od Houcho Mantl. Za tři hodiny startujeme. Základna se zavírá. Příkaz od Tiu Agutta osobně.“

„Co se děje?“

„Sedmhláskův srpkový kříž je v Mourmalinu. Houcho povolala všech třináct lodí se solárními děly. Nesmíme ztrácet čas.“

„Vracím se co nejrychleji na loď.“

Geunpach vyskočil. „Slyšel jsi! Mám tři hodiny čas. Je jedno jak, ale Korter tu zprávu musí okamžitě dostat.“ ;

Sám dobře věděl, že to nejde. Rádiový provoz mezi Tomendem a zbytkem galaxie nebyl možný.

Bontereigg si všiml jeho nervozity. „Co se děje, Geunpachu? Korter je určitě poblíž Mourmalinu a ví to.“

Řídící agent se zhluboka nadechl.

„Korter chce část flotily stáhnout z Vnější galaxie a letět k jedné malé hvězdokupě mimo Šaogenskou říši nebes. Možná Je už na cestě. Ale nejen proto hrozí pastýři nebezpečí. Traal nedávno získal přes třináct solárních děl, a je tedy silnější než srpkové kříže. Poslyš, Bontereiggu, musíme co nejrychleji proniknout do elektrárny. Korter dal našťestí probudit spáče. Ti na všech planetách používají energetické systémy k předávání informací. Naleznou hlášení a předají je. Vyznáš se v elektrárně?“

„Trošku.“

„Tak do toho! Brzy bude tma. Aspoň ne-nápadně pronikneme do města.“

„A co bude se mnou pak? Mám se sem vrátit?“

„Ne. To by bylo příliš nápadné. Na tomto světě je ještě jeden šaogenský strážce. Má vlastní loď a malou obchodní flotilu.“

„Donatil!“

„Zajdeš za ním.“

„Všechny jeho domy a zaměstnanci jsou střeženi. To je nesmysl.“

„Nějak to musíš dokázat. Jinak je s tebou konec.“

Až budeš stát na prahu Nebeského hradu a přijde k tobě Prožitek smrti, bude v tobě Saog a už tě nikdy neopustí. Věčně Už budeš pociťovat Blízkost a spojíš se se Saogem. Tvé Štěstí bude dokonalé a věčné.

Strážce Donatil se u stolu zhroutil. Membrány se mu třepaly a žluté oči mu začínaly děsivě temnět. Mniši za dveřmi zaslechli jeho chrčení a vběhli do místnosti. .

„Rychle lékaře!“ vykřikl někdo. „Uvědomte pohotovost!“

Někdo aktivoval tísňové volání. Jakýsi pitomý hlas v aparátu prohlásil, že linka je přetížená.

„Nechtě toho, nemá to smysl,“ zasípal nejvyšší strážce na Tomendu.

Chytil se stolu a z posledních sil se pokoušel postavit na nohy. Nešlo to, atak mu pomohli.
: “.

„Přeneseme tě do nemocnice,“ navrhl tajemník Ferenmag.

„Ty Jsou v Huobervynnových rukou,“ namítl Donatil. „Lékaři budou otálet. Stejně je pozdě- Kaše...” ‘ „Co kaše? Mám zavolat kuchaře?“

„Zřejmě ho najdeš mrtvého. Někdo ho zabil a kaši otrávil. Doved'te mě k terminálu.“

Odtáhli ho do pracovny. Tam zapnul automat a spojil se s elektrárnou. Nastartoval hledání a minuty hleděl a zakódované zprávy. Šupiny mu začínaly zelenat.

„Traal plánuje útok na vlast Mourmalů.“ Donatil se napřímil a pronikavě se zahleděl na Ferenmaga.

„Finta,“ pochyboval tajemník. „Někdo se těmito informacemi snaží odpoutat pozornost od Tomendu. Samozřejmě je za tím Traal.“

„Ale mohla by to být pravda. Hraničáři nespí.“

„Chceš, abych tu zprávu poslal dál?“

„Ano." Donatillovy šupiny přešly do tmavě zelené a dýchal stále hůř. „Připravte všechno k odletu."

Přenesli ho do malého hangáru pod domem. Ferenmag dorazil jako poslední. Marně se pokoušel proniknout rušením nad planetou. Letěl s kluzákem k nedalekým horám. Donatil mu dal pokyny a navedl ho do úzké skalní strže. Tam byla malá loď napůl zakrytá kamením.

„Myslel jsi na všechno," konstatoval Ferenmag. „Kam chceš letět?"

„Na oběžnou dráhu a potom na okraj soustavy. Jakmile se nám podaří zprávu odeslat, vrátíme se sem."

„To nemyslíš vážně! Pomátl ses."

Strážce se už nemohl ani hnout.

„Můj duch je Jasný. Myslíš si, že nechám na Tomendu byt' jen jediného věřícího bez ochrany?"

„To ne."

Přestoupili si do čokovité lodi, která nemohla popřít svůj džeduinský původ. Nevšimli si však, že je z kluzáku o něco později sledoval jakýsi stín a vnikl do čocky. Donatil zapnul řídicí mozek a zahájil nouzový start. Čocka se vyřítila ze skal a prudce stoupala k tomendské obloze.

Když přišly první radiové zprávy a vyzvaly loď k návratu, byli už skoro na oběžné dráze. Krátce nato loď pronikla mezerou v traalské uzávěře a hnala se k okraji soustavy. Ferenmag vyslal hyperzprávu, dostal potvrzení z nejbližší retranslační stanice a věděl, že zpráva bude do tří dnů na Wolkenortu. Pak už to bude na specialitech duchovního pastýře.

„Všechno v pořádku," obrátil se Mních na strážce. „Můžeš klidně spát. Co nejrychleji tě dovezeme na nejbližší planetu do nemocnice."

' . •

Donatil neodpověděl. Jeho oči ztratily

lesk a ležely v důlcích Jako uhly. Šupiny se mu začínaly uvolňovat a odpadat a z tělesných otvorů vytékal vážky hlen. Strážce byl mrtev.

Otřesený Ferenmag nařídil, aby tělo přenesli do skladu. Úcta k Donatillovi kázala, aby se nevraceli na Tomend, ale do jeho vlasti Gismeru.

Mniši ho slavnostně a opatrně vynesli. Když se opět vrátili na můstek, vedli s sebou cizího Mnicha.

„Špion?" zeptal se opatrně Ferenmag.

„Nejlepší bude, když ho rovnou vyhodíme," navrhl někdo.

Tajemník zavrtěl hlavou. „Jak se jmenuješ?"

„Bontereigg. Jsem hraničář a jsem na důležité misi."

„To říkají všichni." Ferenmag zauvažoval. „Zavěme tě a předáme tě na Gismeru verbíři Řádu. Pak se ukáže, jestli mluvíš pravdu."

„Souhlasím- Ale pospěšte si. Dejte kurz na Mourmalin. Traal ho chce přepadnout. Flotila Traalu už bude určitě na cestě." .

„Odeslali jsme hlášení," řekl Ferenmag. „My však letíme na Gismer. Je to naše povinnost vůči zesnulému."

„Vy jste mi nerozuměl? Mourmalin je v nebezpečí. A WOLKENORTSKÝ SRP-KOVÝ KŘÍŽ se .Sedmhláskem na palubě."

„Ovšem. Proto jsme uvědomili Wolkenort. Tam už budou vědět co a jak."

Bontereigg se chtěl na Ferenmaga vrhnout a vyrvat ho z pilotního křesla. Mniši ho popadli a vytlačili na chodbu.

„Spoutejte ho, ať tady něco nevyvede!" křičel za nimi tajemník a zadal *let* na Gismer.

.

7-

Na palubě KAURRANGU vrcholilo napětí. Pouze oba nejmenší členové posádky se tím nedali ovlivnit. A patrně ani Poremon, ten ale byl už hodiny v kabině a neukazoval se.

„Ať se stane cokoli, jsem s tebou," zašeptal Treul a Gorif to opakovala.

Oba Swoonové si drželi jemné ruce, jako by si je museli chránit před poškozením. Jejich národ byl považován za mikrotechniky galaxie a zručnost jejich prstů neznala mezí.

„Už toho nechtě!" zaburácel Pofliron Kreyn a hned se omluvil, protože ti dva z jeho řevu div neohluchli. Podstatně tišeji pokračoval: „Jestli se to potáhne ještě pár hodin, ztratím trpělivost."

„Tu jsi už ztratil. A se ztrátou rozumu počítej taky," odvětila ledově Mondra Diamondová. „Pěny a Bully nejsou malá-děčka."

„To je jedno. Neznáš Perryho o nic lip než já. Říká se o něm, že se dokáže velice rychle adaptovat. Osobodil lidstvo od Monose. Co lidstvo, celou Galaxii! Ale někdy mi připadá jako hrozný váhavec. Zřejmě známka věku nebo chybné funkce aktivátoru. Bully, ten je zase vznětlivý a může se ukvapit."

„Chyba. Ti dva se vzájemně doplňují. Mají skoro dva tisíce let zkušeností, jsou nad lidstvem, když jde o zvládnutí takové situace. Navíc je s nimi Ská."

„Taje úplně mimo. Byla chyba. brát ji na Mourmalin. Rhodan měl stavět na mně."

„Ty bys všechno rozsekal a teď bychom seděli někde v base a radostně očekávali opravu. Ušetří nás svých projevů, Ertrusane. Skaje přesně ten klidný pól, který ti dva potřebují. Je naprosto vyrovnaná a působí až podchlazeně. Doufejme, že tato vy-

rovnanost se odrazí na oněch bytostech v těch lodích, co připomínají úplňky.^{1^}

Ukázala na obrazovku. Zaměřování zjistilo dvě stě čtyřicet lodí plus jeden srpkový kříž, který dorazil nedávno. Posádka nonžské lodi už z rádiových zpráv věděla, že Rhodan, Bull a Kijathe letí do lodi nejvyššího duchovního pastýře Šaogenské říše nebes.

„Jenom z naděje se ještě nikdo vysokého věku nedožil," zasyčel Poulton Kreyn-

„Ze mě nutíte, abych nečinně přihlížel, jak naši druzi procházejí mlýnkem na maso, to vám Jen tak nezapomenu."

„Co tedy navrhuješ?"

„Bleskový manévr k srpkovému kříži. Má vypnutý štít. Od Mourmalinu se blíží loď. Poletíme současně s ní, termometrem vyřízneme otvor do pláště WOLKENORTSKÉHO SRPKOVÉHO KŘÍŽE a vyšleme bojové roboty. Odpoutají pozornost posádky. Tak se dostaneme k našim, než vypustí duši elektrickým mučením."

„Hlupáku!" vyjela na něj Mondra. „Laskavě si poslechni rádiový provoz mezi úplňky. Ti neznámí nepůsobí dojmem, že by eticky a kulturně zůstali ve středověku."

„Já jsem realista," zdůraznil Ertrusan. „A většinou všechno dopadne jinak, než jeden myslí."

„To znamená, že nechceš nic podniknout?" ozval se váhavě Tautmo Aagenfelt. „To bych ti byl velice vděčen."

„Ty jsi tady taky?" žasl Kreyn. „Aspoň že neزالézás pořád do kabiny jako ten Foremon. Ale vidíš to správně. Já, vznešený Poulton Kreyn, se zříkám prosazování svých osobních hledisek a zdůrazňuji, že se tak děje jedině proto, že jste mě přehlasovali."

Pravil to s patetickým gestem a o něco později by si za, svou velkorysost nejradši nafackoval.

^^^

WOLKENORTSKÝ SRPKOVÝ KŘÍŽ byla loď zkonstruovaná s přehledem a velice funkčně. V kosmické lodi složené ze dvou protínajících se srpků nebyla jediná slepá ulička. Každá chodba ústila minimálně do dvou jiných a žádná místnost neměla pouze jediný přístup. Eskorta Mnichů však dohlížela na to, aby tři zajatci z vnitřku lodi a jejího vybavení neviděli příliš.

„Je to tu poněkud spartánské," zašeptala Ská Kijathe a sklídila Bullův udivený pohled.

„Soudíš příliš rychle," odpověděl Perry Rhodan rovněž Šeptem. „Málo vybavení a velice úsporné oblékání nemusí být ještě známka toho, že národ jménem Mnichové lze srovnávat s pozemskými poustevníky a klášterními bratry."

„Myslíš?" Ská si přejela po vyholené lebce.

Mniši Je vedli vzhůru po rampě do dost široké chodby, na jejímž konci byla otevřená široká brána. Tři Pozemšťané za ní viděli místnost s lesklými pulty a nástěnnými obrazovkami. Na poloviční cestě stál jediný Mnich a jasnými pohyby jim dával najevo, že mají bránou projít.

Perry Rhodan si nenápadně prohlížel eskortu a upřel pak pozornost na toho Mnicha. Na rozdíl od ostatních neměl zbraň. pouze Šerpy. Ustoupil až ke stěně, aby mohli projít. Pozemšťan se zastavil na Jeho úrovni. A hned se mu do zad zabořila zbraň.

„Pokračovat!" ozvalo se z translatoru.

Vstoupili do místnosti, která spíš připomínala halu. Bezpochyby se jednalo o-

litélský můstek. Pracovalo tam přes sto Mnichů.

„Jen se na to podívejte," řekl Reginald Bull hlasitěji, než chtěl. „Nejenže mám plný ruce práce, ale i nohy. Nějak mi to připomíná dávný pozemský varhaníky."

Mniši loď skutečně řídili rukama i nohama.

Zatímco třemi prsty rukou obsluhovali horní části terminálů, prsty u nohou pracovaly stejným způsobem, ale o patro níž.

Bully strčil loktem do Perryho.

„Co je? Proč se tak tváříš?" i Rhodan nereagoval. Hleděl na Mnichy a vštěpoval si každíčký detail. A tu se prudce otočil, až sebou Bully překvapeně trhl. Eskorta zaujala postavení nalevo a napravo od brány. Zbraněmi zcela jasně mířila na trojici Pozemšťanů. V bráně stál ten osamělý Mnich-Rhodan k němu zamířil.

„Jsi Sedmihlásek," začal Perry. Bully překvapením otevře! ústa a vykulil oči. '....

„Ano, jsem Sedmihlásek," zněla odpověď. „Duchovní pasty? z Wolkenortu, říkají mi nejdůležitější Mnich Šaogenské říše nebes. Důvod, proč vás přivedli na mou loď, znáte. Jste ve vážném podezření, že patříte k odpadlíkům Traalu. Stoupenci Traalu jsou vzbouřenci a masoví vrazi. Jejich cílem je zmařit mír, který v naší galaxii panoval po dvacet tisíc let, a nastolit vládu násilí. Nová vůdkyně Traalu se koupe v krvi."

„Ujišťujeme tě, že nepocházíme z této galaxie ani jsme nikdy nebyli v kontaktu s Trablem."

„Byl bych rád, kdybych tomu mohl věřit. Odkud jste a co hledáte na Mourmalinu?"

„Přiletěli Jsme přímo z galaxie Gorhoon a jdeme po stopě, která vede do Šaogenské říše nebes. Hledáme národ jménem Ba-• olin-Ndaové."

Rhodan informoval Sedmihlásku o Nonzích a jejich úkolu transponovat technické útvary různým národům v různých galaxiích. Vylíčil to málo, co zatím věděl, o vytvářející se koalici Thoregon a o stavitelích Heliotských tvrzích i o sabotážích. Zmínil se o jménu Shabazza a podle Sedmihláskovy reakce usoudil, že toto jméno zde neznají.

' „Jediná stopa, kterou jsme u Nonggů získali, směřovala do Šaogenské říše nebes," pokoušel se vysvětlit Sedmihláskovi. „A protože jsme oba kontaktní body KON-NEX B a KONNEX C našli opuštěné, nezbývalo nám nic jiného než hledat obydlené planety a pátrat na nich."

„Mourmalové vám na vaše otázky odpoví stejně málo jako my a všichni ostatní obyvatelé Šaogenské říše nebes," potvrdil Sedmihlásek jeho tušení. „Možná pochopíte náš postoj, když vám vysvětlím situaci v Šaogenské říši nebes."

Duchovní pastýř vylíčil tragédii vyhaslého Šaogenského hvězdného svitu a vnitřní potíže národů v posledních šedesáti letech. Hovořil jen krátce, ale přesto Rhodana zamrazilo. By! to jasný obraz galaxie, která zakrátko propadne chaosu. Možná ten Traal není zas tak špatný, jak ho Sedmihlásek líčí. Perry doufal, že si to brzy zjistí sám.

„Poznal jsi mě, aniž jsi mě kdy předtím viděl," řekl na závěr Sedmihlásek. „Správně sis vyložil naši řeč těla a jistě se divíš, proč s vámi nakládáme přátelštěji, než bychom kdy jednali se stoupenci Traalu. Vděčíte za to Crigonovi. Podrobně mi reprodukoval vaše vyprávění. Proto jsem také hned přispěchal se svou lodí. Já jako jediný znám jeden z pojmů, o kterých jste se zmínili. Baolin. Proto vám důvěřuji a věřím vám, že nemáte s Traalem nic společného."

„Kdes to jméno slyšel, Sedmihlásku?"

„Několikrát jsem je četl v Inverzní strážnici na Wolkenortu."

Rhodan si v duchu oddechl, -i

„Musíme jít po každé stopě. I když tahle je dost nejasná."

Ská Kijathe pokrčila rameny a demonstrativně si sedla na podlahu. Zkřížila nohy a dala si bradu na hrud'

„Chápeš ji?" stěžoval si Bully. „Chová se, jako by byla doma v Tibetu."

„Medituje," konstatoval Sedmihlásek, jako by šlo o tu nejsamozřejmější věc na světě.

„Místo je nezvyklé, ale přesto není nevhodné."

„Co je to ta Inverzní strážnice?" zeptal se Rhodan. „Můžeš nás tam zavést?" i

„Snad. V Inverzní strážnici se uchovává Dávný archiv a já jako jediný mám povolen vstup. Pojem Baolin hraje roli v dějinách vzniku Šaogenského kultu. Objevují se tam Baolinové jako mytičtí bozi Nebeského hradu. V zasněžení dohlížejí na Prožitek smrti zesnulých a provázejí je při ní od samého počátku. Vždycky jsem to považoval za výmysl toho, kdo to vše sepsal, protože nikde jinde žádná zmínka o Baolinech nebyla."

Sedmihlásek obešel sedící Ská. Žlutýma očima jako by chtěl do Pozemšťanky vniknout.

„Neregistruje nás," konstatoval vládce Šaogenské říše nebes a znovu se obrátil k Rhodanovi a Bullovi. „A tu se ukážete vy z nějaké cizí galaxie, vyprávíte o hrozbě pro jakýsi Thoregon a vyřknete slovo Baolin. Napadá mě, jestli sabotáže na různých místech vesmíru nemají něco společného s vyhasnutím Šaogenského hvězdného svitu..."

„Možné by to bylo," řekli oba Pozemšťané jako jeden muž. -

A Rhodan dodal: „Jestliže Je sídlo Baolin-Ndaů skutečně v této galaxii, pak to považuji za velice pravděpodobné.”

V duchu opět viděl obraz Hříbu Baolin-Ndaů zahalený ohněm ustavičných explozí. Cesta přes Most tam byla uzavřena a cesta vesmírem vedla jen ke dvěma opuštěným kontaktním bodům, jejichž označení B a C nasvědčovalo, že musel být ještě třetí-A.

„Začínám chápat minulost,” řekl Sedmihlásek, „a nyní vím, že je starší, než tušíme. Souhlasíte, abychom od této chvíle měli společnou naději? Vy hledáte stavitele Heliotských tvrzí a my toužíme po návratu Šaogenského hvězdného svitu. Pokud tyto bytosti skutečně existují - a já v to nyní pevně věřím -, mohly by pomoci vám i nám.”

„My to vidíme stejně.” Rhodanův hlas zněl nyní tak trochu slavnostně. „Můžeme ti nabídnout spolupráci?”

Sedmihlásek si zaklel ruce do šerpy.

„Ano, uzavřeme pakt. Opakuj to, Perry Rhodane.”

„Uzavřeme pakt.”

Sedmihláskovi se zaleskly oči.

„Tak je to správné. Oboustranným vyslovením je pakt zpečetěn. Obě naše lodě poletí na Wolkenort. Zavedu vás do Inverzní strážnice a do Dávného archivu.”

„Souhlasíme a děkujeme ti,” ulevilo se Rhodanovi. Ještě před půlhodinou nevěřil, že by v této galaxii mohli kamkoli strčit nos.

Ski Kijathe se vymrštila ze sedu.

„Věřte si tomu nebo ne, ale na tomto můstku je více klidu a vyváženosti než na celé Zemi. Část Mnichů má velice silné meditativní schopnosti. Tyto bytosti své jméno...”

Zbytek věty zanikl v pronikavém jekotu

poplašných zařízení. Mniši na sebe křičeli varování a hlasitě komunikovali s automaty. Ruce a nohy divoce pracovaly na terminálech. Pohyby a cvakání stovek senzorových polí dávaly spolu s akustickou komunikací zvukovou kulisu koncertního sálu před začátkem koncertu, kdy se publikum ještě baví a hudebníci se chystají ladit.

Pozemšťané viděli na obrazovkách nepřehledný počet maličkých světelných reflexů, které se objevily jakoby odnikud. Nepodobaly se srpkovitým reflexům měsíčních lodí.

„Traal,” vyhrkl Sedmihlásek. „To jsou jejich lodě. Houcho Maull se až příliš rychle dozvěděla, že WOLKENORTSKÝ SRPKOVÝ KŘÍŽ je v této soustavě.” Pohlédl na obrazovku a dodal: „Je to přes čtyři tisíce lodí. S takovou flotilou se ještě nikdy neukázali. To znamená pouze jediné...”

Odběhl a ztratil se mezi ostatními Mnichy. O něco později se v komunikačním systému ozval jeho hlas.

„Traal jde po duchovním pastýři,” oznamoval. „Odpůrci kultu chtějí zničit loď, ale to se jim nemůže podařit.”

Perry Rhodan a Reginald Bull o tom vzhledem k počtu nepřátelských lodí srdečně pochybovali.

8.

Kdyby někdo Korterovi řekl, že kdy bude konfrontován s podobnou situací, prohlásil by ho za šílence. Teď pochyboval o vlastním rozumu.

Na obrazovce bylo vidět malou rudou kouli staré hvězdy a kolem ní množství droboučkových bodů stejné barvy. V kulové hvězdokupě GK panovalo neskutečné

světlo, jednotvárné a jaksi ireálné. Ale bylo stále.

„TAUWAN všem!" ohlásil. „S přístroji není nic v pořádku. Prověřte kurzové vektory. Skoro se zdá, že jsme zabloudili." : Potom trpělivě Čekal, až dojde hlášení ze všech osmnácti set lodí.

„Souřadnice na sto procent souhlasí, s těmi, které nám předal Geunpach," shrnul to Smillav. „Možná se zmýlil. Anebo ho někdo ošálil."

„Ne, to si nemyslím" rozčilil se Korter. „Geunpach se nedá jen tak snadno ošálit. Přiblížíme se."

„Na jakou vzdálenost?" Vzdálenost od bílého trpaslíka byla deset světelných minut a čtyři vteřiny.

„Až na dvě světelné minuty," rozhodl velitel hraničářů. „Tady něco nehraje. Rozvíňte se do rojnice a rozdělte se po sektoru."

Flotila se rozvinula do vějíře. Úplňky ohnivými ohony pohonů připomínaly komety. Patenty a vývojová práva měli Mnichové, ale už dlouho kolovala pověst, skoro legenda, že pohony kdysi zkonstruoval jakýsi Caligur.

Lodě obklíčily oblast a Korter nařídil kontrolu astronomických katalogů. Bylo to jen čiré zoufalství, protože katalogy probírali už před startem. Ale žádný, ani ten nejmodernější, nemluvil o tom, že by v tomto sektoru byla nějaká planeta. Před startem to nikoho nevzrušovalo, protože každý věděl, Jak stará a neúplná Jsou mnohá data, zvláště ve vnější oblasti galaxie. . Velitel hraničářů začínal pochybovat. Jestliže Geunpachovy informace nebyly správné, pak ho Traal získal, vymyl mu mozek a podobně.

Ale Korter se nehodlal zas tak snadno vzdát. Mnich jako Geunpach se dá radši zabít, než aby zradil.

„Vycházím z toho, že tady nějaká planeta existuje," ozýval se Korterův hlas na všech lodích- „Jinak by Geunpach nic takového neříkal. Jestli se někdo nemýlí, pak on. Prostě si ten svět jenom neuvědomujeme."

Smillav zareagoval zděšeně.

„VÍŠ, co říkáš? Jestliže Traal disponuje takovými technickými prostředky, které převyšují náš vědecký obzor, pak je naše přítomnost tady naprosto nesmyslná."

„Právě naopak. Třeba se nám podaří zasáhnout Traal na tom nejcitlivějším místě."

Dosavadní kontakt s nepřítelem nenasvědčoval nijak tomu, že by Traal měl nějaké nové technologie. Naopak. Lodě Traalu stále vypadaly, jako by je sestavili ze všemožného haraburdí.

„Možná je to jen takový trik," pokračoval. „Třeba ten svět dobře zamaskovali. Musíme to prostě zjistit."

Korter všem hraničářským lodím. Provedeme další hyperprostorový manévř a přiblížíme se ke stanovišti domnělé planety na půl světelné minuty."

Flotila se ztratila z normálního vesmíru a ve zlomku vteřiny se opět ukázala. Zaměřovače však stále nic neukazovaly. Mniši byli bezradní.

Korter navenek zachovával klid. Ale uvnitř to vypadalo úplně jinak. Vše se v něm chvělo. Co když se zmýlil a riskuje tak existenci celé flotily? Jestliže by Traal dokázal udělat nějakou planetu neviditelnou a nezaměřitelnou, pak by skutečně musel disponovat prostředky, jaké nikdo v galaxii nemá. A jejich zbraně by pak...

„Přiblížíme se na deset milionů kilometrů," pokračoval.

Bylo to opatrné přibližování se k něčemu, co zřejmě neexistovalo. Takové ma-

névry se prováděly na akademiích jako cvičení a nebylo snad Mnicha, který by je nezažil. Snadno by mohl vzniknout dojem, že se jedná o pouhé cvičení. A Korter si to přirozeně uvědomoval.

„Všechny jednotky připravit k boji,” zavelel. „Systémy namířit na planetu. Na oběžné dráze je třeba počítat se strážními loděmi.”

Ale kde propána začíná oběžná dráha té neviditelné planety?

Lodě překročily desetimilionovou hranici a pronikaly pomalu dál. Zřejmě to byl nějaký omyl. Nesouhlasily souřadnice.

Sedm milionů kilometrů - a pořád nic.

A tu na pěti milionech jako by někdo rozhrnul oponu. Přístroje nic nezaznamenaly, a přesto před nimi najednou bylo nebeské těleso.

Teprve teď lokátory zareagovaly a upozornily posádky. Korter se překvapeně podíval na obrazovku.

Jednalo se o svět džunglí o průměru třináct tisíc kilometrů a s kyslíkovou atmosférou. Na bílého trpaslíka byl takový mladý, životem kypící svět poněkud nezvyklý, ale nikoli nemožný. Život se zde prostě vyvinul později. Na povrchu byla čtyři města s astroporty a průmyslovými komplexy.

Mniši překvapeně mumlali jeden přes druhého. Všichni civěli na obrazovky a holokostky. Takže Geunpach dodal správná data.

„Planetu chrání deset stanic na nízké oběžné dráze,” hlásilo zaměřování. „Pár desítek lodí je v docích a mají nepatrné energetické emise.”

„Přiblížení na deset tisíc kilometrů,” rozhodl Korter.

Flotila sevřela planetu. Smillav hlásil, že je začaly ostřelovat pozemní pevnosti.

S tím Korter počítal. „Štíty na plný výkon!”

„Už jsou.”

„Palbu opětovat! Pozemní obranu zničit!”

Zamyšleně se díval na data lokátoru. Lodě na zemi nepůsobily dojmem, že by byly schopny obrany. Jinak nikde žádné lodě nebyly. Korter vylučoval, že by Traal měl podzemní hangáry pro tisíce lodí. Za tím nepochopitelným a nezameřitelným štítem se cítili tak jistí, že žádnou další obranu nepotřebovali. Ale kde je flotila Traalu?

Více než deset malých, ale těžce vyzbrojených pozemních stanic na ně pálilo o sto šest. Řada úplňku, které překročily vzdálenost 10 000 km od planety, se dostala do křížové palby. Současně ožilo oněch deset kosmických stanic.

Lodě opětovaly palbu a první výstřely zasahovaly cíle. Pro osm úplňku bylo už pozdě. Pozemní pevnosti a kosmické stanice soustředily palbu a zhroutily jim štíty.

Korter upřeně sledoval obrazovky a údaje o pozemním zaměřování. Hraničáři zničili dvě pozemní pevnosti.

„Nemazlete se s nimi!” povzbuzovat je. „Pevnosti a stanice reagují automaticky, jsou zřejmě bez posádky.”

Zatím nezachytili jedinou rádiovou zprávu. Zaměřili osamělý kluzák, který prole- těl údolím a ztratil se za skalním masivem. To bylo vše.

Vybuchla první stanice. Skoro současně se rozzářilo pět sluníček. Traal zničil další úplňky.

.. Hraničáři se vyhnuli ostřelování ze země a ničili jednu stanici za druhou. Palba z pevností občas zesilovala, ale příliš škody nezpůsobila.

Ale na GK 876 se pořád nic nedělo. Až na automatickou obranu byla planeta Jako po vymření.

„Tady něco absolutně nehraje," bručel si Korter. „Kde jsou?"

Tu ožila vysílačka.

„Zpráva z planety. Někdo chce mluvit s Korterem," ozval se automat.

„Beru," velitel hraničářů se napřímil. „Tady Korter. Co je?"

„Možná bych dokázal zařídit, aby vás automaty přestaly ostřelovat," řekl chraplavý hlas. Musel to být jednoznačně Mnich. „Nezlobte se, že to nešlo dřív, ale .musel jsem se dostat k vysílačce v horách. Od té doby, co mě Traal zajal a přivedli mě k Houcho Maull, jsem slepý."

„Kdo jsi?"

„Hóft Mahrenbach. Býval Jsem Šaogenským strážcem na jednom Fázovém vrchu. Už ani nevím kdy. Ztratil jsem veškerý pojem ocase."

„Dám si to ověřit."

„Není třeba. Zavolej Bontereigg. Ta mě může identifikovat."

„Ty znáš Bontereigga ještě jako ženu? To je už hodně dávno."

„Na tom nezáleží. Právě slyším, že můžu vypnout pevnosti, ale stanice ne."

„Aspoň to. Zkus vyjednat se stanicemi příměří. Když přestanou střílet, přestaneme i my." Z úplňku se ozvaly protesty.

„Samozřejmě že zničíme všechno, co drží Traal při životě," chlácholil Je Korter. „Ztrátu základny však Traal může oželeť. V tom případě jen plýtváme energií a časem a riskujeme." Obrátil s k Mnichovi a pokračoval: „S Bontereiggem nemůžu sloužit. Kdo mi dá tedy jistotu, že mluvíš pravdu?"

„Tak se pojd' podívat. Jsem momentálně jediná živá bytost na tomto světě."

„A kde jsou všichni?"

„V soustavě Mourmalin. Pokoušejí se zničit Sedmihláškovu loď."

Korter věděl, že Sedmihlášek odcestoval k Mourmalinu, aby si prohlédl cizí loď a vyslechl její posádku. Takže tohle byla lest.

Pevnosti ukončily palbu a odmlčely se Í stanice.

„Hořte Mahrenbachu, jsi si tím jistý?" zeptal se Korter. . . .

„Naprosto. Můžeš mi věřit. Houcho Maull mě týrá, ale nezlomila mě."

„Co je zač?"

„Ty nevíš? Džeduinka."

Korter zaúpěl. „Takže přece! Z národa tajemných. Takže pověsti nelhaly. Poslouchej, Mahrenbachu. Teď nemáme čas. to tady všechno zničit. Ale vrátíme se."

„Nechám si to pro sebe, Kortere. A těším se na shledanou. Čas ještě nenažral, ale jednou mě odvezete zpět na můj vrch."

Ve vysílačce to zapraskalo. Mahrenbach přerušil spojení.

„Co nejrychleji se vracíme do Šaogenské říše nebes," nařídil Korter všem lodím. „A rovnou k Mourmalinu."

Osmnáct set bojových lodí zrychlilo, znovu proniklo neviditelnou hranicí, planeta zmizela.

Korter se poradil s nejbližšími spolupracovníky. Stratég Peugeot nadhodil, že Mourmalin nemusí být jediným cílem Traalu. Možná napadnou i Wolkenort, Sedmihláškovu vlast.

Po prvním hyperprostorovém manévru se vynořili uprostřed Šaogenské říše nebes. Hypervysílačky začaly vysílat varování slunečním soustavám.

Korter současně aktivoval řadu spících agentů na nejružnějších planetách a postaral se o to, aby se mašinerie agentů rozhý-

bala. Vlajkovou loď opouštěly desítky kódovaných zpráv. Všechno muselo jít ráz naráz.

Ze soustavy Wolkenort přišla odpověď už za několik vteřin. Tam byl naprostý klid, ale varování vzali na vědomí a činili příslušná opatření.

Na potvrzení z Mourmalinu čekali marně a po minutách netrpělivého čekání dal Korter rozkaz k další hyperprostorové etapě.

^ A ^

Stalo se to bezprostředně za astroportem. Z křovin se vyřítily zakuklené postavy a skupinku obklíčily. Podle postavy a velikosti to byli Mniši.

„Já to věděl," zaúpěl Ferenmag. „Ten chlap nás doběhl."

Obrátil se a hleděl na ještě spoutaného Bontereigg.

„Jsi blbec!" vyjel na něj hraničář- „Nestačí ti, že smysly uzavíráš před pravdou a tím působíš velké neštěstí. Teď se mi Ještě snažíš posunout vinu."

Zakuklení se o jejich hádku nestarali. Zaútočili na Mnichy holemi a vyrvali jim zbraně. Ferenmag a jeho druzí utekli a spoutaného tam nechali.

Bontereigg se nechápavě díval, že odcházejí i zakuklené!. Ztratili se směrem na Gismer-Ophur, satelitní město na plošině vysoko nad rovinou.

„Hej!" volal za nimi. „Rozpoutejte mě! Přece mě tady Jen tak nenecháte!"

Přehlušil ho jakot kluzáku. Zakuklenci se vrátili. Dva vystrčili ruce ze stroje a popadli ho. Bontereigg visel mezi nebem a zemí anarazil do boku stroje. Zařval, protože klesal. Popadly ho však další ruce a vytáhly do kluzáku. Dveře se zavřely a opět nastalo ticho.

„Díky," vydechl a snažil se kontrolovat membránu. „To bylo o chlup."

„Pro tebe nám žádná námaha není dost velká," zněla zkreslená pilotova odpověď. „Nediv se, že tě nerozvážeme. Ušnadní nám to práci." Klusák se hnal strmě vzhůru přes plošinu a k horám. Po čtvrt hodině letu se snesl do úzkého zářezu ve skále. Ve strmé stěně se otevřel vchod a kluzák pohltil.

Bontereigg na kraji hangáru spatřil balkon. Dvě desítky Mnichů s oranžovými šerpami sledovaly přilet. Vysílačkou hovořili s pilotem. Zakuklenci Bontereigg a rozvázali.

„Jsi očekáván. Hleď se dostat na balkon."

Relativně jemně ho postrčili ke dveřím. Dvě délky těla padal a nešikovně se zachytil. Nad ním se zabouchly dveře.

Bontereigg byl ještě ztuhlý po mnoha-hodinovém utpení. V životě takovou cestu nepodnikl. Překrvení stávkovalo a krevní oběh se bouřil.

Vrávorat a vláčet se pryč od kluzáku, který se už zase zvedal a mířil k bráně. Když se hangár na deset vteřin otevřel, hraničář ucítil horský vzduch a kluzák se vyřítit ven.

Dýchací membrána Bontereiggovi rachotila, ale s každým krokem se to zlepšovalo- Oběh se mu stabilizoval. Vlevo našel schody vedoucí na balkon. Naproti mu seběhli dva hraničáři a odvedli ho.

„Vítej na základně Gismer," přivítal ho jeden Mnich. „Jsem Ledenfalt, velím tomu tady. Věděli jsme, že přijdeš."

„To není možné, nikdo to nemohl předvídat. Vaše šerpy mě nezmýlí.,Jste maskovaní stoupenci Traalu."

Ledenfalt se zasmál.

„Geunpach ti řekl, aby ses na Tomendu obrátil na nejvyššího strážce. Učinil jsi tak, jinak bys nebyl tady."

„Donatil je mrtvý. Traal ho otrávil. Strážce nevěděl orné přítomnosti. Takže ani nemohl přispět k tomu, abych se dostal na Gismer. Prozradili jste se.“

„Chyba, l když byl Donatil při tvém příchodu už mrtev, musel ses setkat s Ferenmagem. Je to jeden ze spáčů. Byli aktivováni kvůli posledním událostem. Ferenmag samozřejmě hned věděl, kdo jsi. Gismer jako cíl cesty byl dán už od počátku.“

„Takže vy víte, že Traal ohrožuje Mourmalin?“

„Před pár minutami jsme dostali zprávu od Kortera.“

„Pak je všechno v pořádku.“ Bontereigg si hlasitě vydechl úlevou. „Ale stejně potřebuji větší jistotu.“

Osahával jednomu hraničáři po druhém šerpy. Byly pravé.

„Žijeme zde izolovaně a máme kontakt jen s agenty a verbíři našeho národa,“ vysvětloval Ledenfalt. „Nemělo by tě překvapovat, že na jedné z nedůležitějších mnišských planet udržujeme tajnou stanici. Sem se dostanou všichni vyhořelí agenti.“

Bontereigg si vzdychl- „Ano, selhal jsem. Ale ty informace byly takového rázu, že jsem se hned stáhl. Jen proto mě odhalili.“

„Měl jsi štěstí. Huobervynn tě neviděl a všichni, kdo tě pronásledovali a znali tvůj obličej, tě už identifikovat nemohou. Schody se pod jejich vahou zřítily a spadly s nimi dolů. Nikdo nepřežil.“

„Znají však moje jméno.“

„Sám víš, že to je nedůležité. Bontereigg je Časté jméno. Každý třítisíc Mnich se tak jmenuje,“ Ledenfalt se zasmál. „Samozřejmě tě nepošleme nazpátek na Tomend. Dostaneš nový úkol.“

Bontereigg se opřel o zábradlí balkonu. Opět se ho zmocňoval o. podezření. Zbyst-

řil smysly, ale pach Mnichů svědčil o poctivosti a upřímnosti.

„Můj velící agent Je Nagoratel. Rozkazy přijímám pouze od něj, od Geunpacha nebo od Kortera. Dovezte mě k někomu z nich.“

„Vezmeme tě do naší služebny,“ navrhl Ledenfalt. „Rozkaz tam máš písemně. Je od Kortera osobně. Poslali ho před chvílí z Mourmalinu.“

Bontereigg uvěřil, až když stál před terminálem a držel v ruce fólii.

„Mám...“ Prudce se otočil a vytřeštil na hraničáře oči. „Hlavní svět Traalu? Takže ho našli.“

„Ve hvězdokupě GK.“

„A tam mám...“

„Předurčuje tě k tomu technické vzdělání. Poletíš malou lodí na Tavigo a tam se připojíš k týmu Caligura Otterweina. On a všichni jeho spolupracovníci patří k Traatu. Pozítí se tým vrací do GK 876. Má podpořit Houcho Maull, až přikročí k dalším akcím. Potřebuješ tyto informace: Na planetě je dvacet spáčů a něco přes sto agentů. Geunpacha najdeš ve štábu tajemníka Traalu Tiu Agutta, ale nesmíš ho ještě kontaktovat.“

Ledenfalt se obrátil na své spolupracovníky. „Izolace ve víře odolá všem bouřím.“

„Izolace ve víře odolá všem bouřím,“ odpověděli jako jednu membránou.

Bontereigg trochu zmateně převracel fólii v rukou. Nebylo v ní Jen jeho nové působiště, ale i vlastní úkol. Písmo se však ukázalo, teprve když fólii držel delší dobu a když identifikovala strukturu jeho prstů. Písmo mu na pár vteřin zasvítlo před očima, pak se fólie rozpadla a zakrátko se odpařila. Ledenfalt a ostatní neměli ani tušení, v Čem jeho úkol spočívá.

Jen pracně se mu podařilo zakrýt nervozitu.

„Za dvě hodiny opustíš Gismer," uzavřel náčelník stanice debatu. „Do té doby se vše rozhodne. Odpočín si."

Že se všechno rozhodne, tím měl Leden:falt na mysli události v Mourmalinu. Ale ani po dvou hodinách nepřišla zpráva.

Skleslý Bontereigg se nechal zakuklenci odvést k malé lodi, která krátce nato odstartovala. Různými oklikami a za dvacet hodin doletí na Tavigo.

9.

Houcho Maull bylo úplně jedno, která loď jí poskytne přístřeší. Vybrala si jednu raketového tvaru. Velel jí Mourmal se zvukným jménem Waringga a hleděl na ni velmi uctivě. Bytost s velikou hlavou, dlouhými čelistmi a tmavohnědýma smutnými očima jí dávala nepokrytě najevo, že z ní má strach.

Vůdkyni Traalu se to líbilo. Současně však kvůli tomu Wamnggou opovrhovala. Patolízalů měla ve svém okolí dost. Spíš, si vážila stoupenců, jako byl Tendrik, kteří konali více než svou povinnost, dokud je neodvolala a neodeslala do říše, z níž nebylo návratu.

Džeduinka se postavila šikmo za kapitána.

„Jak dlouho ještě?" zeptala se. Waringga si ani netroufal se otočit.

„Už jen pár vteřin."

Na stařícké obrazovce se ukázaly Čtyři tisíce reflexů flotily, která se shromáždila na daném místě a zrychlovala pro přechod do hyperprostoru. Ještě Jedna loď chyběla a Houcho už přemýšlela, jak Agutta potrestá, Jestli se zpozdí. Vtom se zmaterializovala třináctá mateřská loď a přidala se k synchronizaci společného letu.

O pár okamžiků později zmizela celá flotila v hyperprostoru a hned nato se vrátila do normálního vesmíru. Vlevo bylo vidět jednu žlutou hvězdu - Mour. A přímo před nimi kulička třetí planety. Před ní se rýsovala echa dvou set osmdesáti úplňku a uprostřed nich WOLKENORTSKÝ SRP-KOVÝ KŘÍŽ.

„Konečně!" zajásala. „Na tuhle chvíli. jsem dlouho čekala. Všechna ta léta, co jsem se v Traalu vypracovávala nahoru, jsem toužila jediné po tomto okamžiku. Sedmihlásek ani netuší, co ho čeká. Zabiju pastýře a tím zničím celý šaogenský kult. Posloucháš, Waringgo? Je s ním konec. Šaogenská říše nebes -," vyprskla, „naše galaxie se už nikdy nebude tak odporně jmenovat."

„Jak ji pojmenuješ?"

„To je ale hloupá otázka. Bude se jmenovat přece Moucho Maull. Jak jinak. Jméno, program."

Odstrčila Mourmala.

„Houcho všem," promluvila do vysílačky. Věc tiše syčela a byla cítit přehřátým kovem. „Utočíme. Smrt pastýři! Smrt hraničářům! Ať žije Traal. Střílejte, co to jen dá! Agutte, slyšíš mě?"

„Ovšem, Houcho."

„Mateřské lodě budou postupovat podle plánu tři."

„Plán tři. Rozumím."

Houcho zamířila k obrazovkám a postavila se mezi křesla mourmalské obsluhy.

„Radujte se," řekla tiše. „Brzy se vrátíte domů Jako organizátoři a správci."

Vzali to na vědomí mlčky a bez pohnutí. Soustředili se na řízení lodě a to bylo dobře. Houcho je chvíli sledovala, potom na jedné obrazovce zpozorovala odraz druhé kutny. Bleskově se otočila.

Stál ve vchodu na můstek a byl o dobré

dvě hlavy vyšší než ona. Džeduin k ní zamířil.

„Stůj," řekla.

Zastavil se a tím ji zmátl ještě víc.

„Houcho Maull, jsem druhý posel," ozvalo se z kápě. „Můj příchod ti byl už oznámen."

, ,

Nedala se tím ohromit. Vybavila se jí scéna v trůnním sále.

„Jste všichni kejklíři. To si snad myslíte, že vám skočím na dálkově řízenou kutnu? Co chceš?"

Džeduin zvedl paži. Stáhl si kápi.

Houcho vykřikla. Tam, kde se měla nacházet hlava, svítily v absolutní tmě hvězdy. A z té tmy vycházel hlas.

„Slyš varování z říše svých předků! Ještě než vstoupí v platnost nový kalendář, změní se tvá moc v energii."

„Hloupé kecy!" vykřikla.

Džeduin si stáhl přes hvězdné moře kápi.

„Přijde třetí posel," prohlásil. „A ty si vzpomeneš na má slova."

„Ovšem, ovšem." Ovládla se. „Přijde třetí posel, po něm Čtvrtý, pátý a tak dál. Snad si nemyslíš, že mě nějak vylekáte?" • Kutna ztratila soudržnost a sklouzla k zemi. Houcho k ní přispěchala a zvedla ji. Obracela a převracela látku a nakonec ji rozškubla. Nenašla nic, co by nasvědčovalo manipulaci.

„Co jsi viděl?" obrátila se k Waringgovi.

„Fascinující zjev. Byl to skutečně posel vaší říše mrtvých?"

„Taková technická hříčka hraničářů. Nic jiného to nebude. Můžou to zkoušet, jak budou chtít. Já jim na ten nesmysl neskočím. Ať žije Traal!"

„Ať žije Traal," odpověděl Mourmalové jako ozvěna. Nějak zvlášť nadšeně to však neznělo.

Vesmír vysoko nad Mourmalinem náhle zachvátila energetická bouře, jakou obyvatelé třetí planety zřejmě ještě nezažili. Čtyři tisíce lodí Traalu ostřelovalo dvě stě osmdesát hraničářských úplňku a WOL-KENORTSKÝ SRPKOVÝ KŘÍŽ. V pronikavém světle tisíců výbojů se zobrazení na monitorech měnila v jediné interno, v němž se již nedaly rozeznat podrobnosti. Pouze data zaměřování dávala jakýs takýs spolehlivý přehled o situaci.

Bull tiše zaúpěl a zaťal prsty do Rhodanova ramene.

„Tlupa šilenců," řekl. „Že se mi to jenom zdá, Perry? Celá tahle galaxie je potrhlá."

„Dostali se tam, kde jsme my začínali před dvěma tisíci lety a kde padesát tisíc let před naší dobou stáli Lemurové před halutskou hrozbou," odvětil Rhodan.

Srpkový kříž se zachvěl. Z trupu šlehaly fialové jazyky. Když zasáhly, štít nepřátelské lodě zaplátl, na pár vteřin zablikal a potom implodoval. Energie se hnala zpět k lodi, zesílila účinek fialového paprsku a roztrhla traalskou loď. Loď v bezprostřední blízkosti se vychýlily z kurzu a byly snadnou kořistí pro hraničářské úplňky.

Sedmihlásek stál klidně uprostřed můstku a vydával rozkazy. Mniši u terminálů je prováděli.

„Solární děla mají jediné srpkové kříže," oznámil pastýř. „V galaxii jsou tři srpkové kříže. Jim se nemůže žádná loď postavit."

Najedná obrazovce se ukázala stupnice s měsíčním symbolem a stupnice s jakousi beztvarem bednou, což byla traalská loď. S každým fialovým zášlehem ubýval počet protivníkových lodí- Ale skoro stejně rychle ubývaly hraničářské úplňky. Hrani-

čáři měli sice lepší výzbroj, ale přesila byla příliš velká. Několik traalských lodí se vždy muselo spojit, aby rozbilo štít jednoho úplňku. Traal se neobával žádného rizika a ztrátu svých lodí zřejmě přijímal s naprostou lhostejností.

Hraničářských lodí bylo ještě sto osmdesát. Za pomoci srpkového kříže zničily tři sta nepřátelských lodí. A to během několika minut.

Rhodan sraštil čelo. Něco se mu nezdálo, ale nevěděl co.

Tu se před Pozemšťany ukázal Sedmihlásek se třemi Mnichy.

„Pastýři z Fázová a z Tounu jsou informováni,” prohlásil. „Ale dorazí sem nejdříve za hodinu. To už bude pozdě. Do té doby už nezbude jediná hraničářská loď,”

Lokátory vyvolaly poplach a upozornily vládcce Šaogenské říše nebes, že ze změti pohybů něco vyfiltrovaly.

„Výsledky na hlavní obrazovku,” nařídil Sedmihlásek.

Část přenosu byla energetickým chaosem rušena. Automaty vyznačily třináct lodí, které se střetu sice účastnily, avšak omezovaly se pouze na obranu. Každou z těchto lodí obklopovala flotila sta lodí a chránila je ze stran.

„Lokalizace se právě pokouší o větší přesnost,” vysvětloval Sedmihlásek. „Mají úplně jinou konstrukci, a navíc velice nepřehlednou povrchovou strukturu. Jisté je jen to, že něco chystají.”

Rhodan se na to díval a už věděl, co mu nehraje.

„Jdou po tvé lodi,” konstatoval. „Těch třináct lodí zaujímá geometricky definovatelnou pozici vůči srpkovému kříži.”

„Nemůžou nám nic udělat. Máme silné štíty a výzbroj jejich lodí je příliš slabá.

Na nás je každý krátký, vždyt' máme solární dělo.”

Sedmihlásek se vrátil na své místo.

Pozemšťan se spojil s KAURRANGEM.

Nepřekvapilo ho, že se ohlásil Poulton Kreyn.

„Slyšeli jste,” řekl Perry. „Jsme tady v bezpečí. I nadále se držte stranou.”

„V pořádku,” odpověděl Ertrusan. „Budeme však ve střehu. Kdyby srpkovému kříži hrozilo nebezpečí, vytáhneme vás.”

Protivníková přesila byla i nadále drtivá, ale poměr ztrát na obou stranách se měnil ve prospěch hraničářů.

„Pozor, těch třináct přešlo do klidu,” hlásila lokalizace. „Zřejmě zaujaly připravené pozice.”

Perrymu Rhodanovi a Reginaldu Bullovi stačil jediný pohled na obrazovku.

„Srpkovéj kříž je v ohnisku těch lodí,” řekl Bully. „Sedmihlásku, to je sakra velký nebezpečí. Něco jsi zřejmě přehlídl.”

Pastýř okamžitě zareagoval.

„Moji lidé vás převedou do ochranných modulů,” rozhodl. „Jsou na místě, které nemůže být poškozeno ani při zničení lodě, pokud není ostřelováno zvlášť.”

Pozdě. Vesmír explodoval.

10.

„Tady jde o život!” zaryčel Poulton Kreyn na můstku KAURRANGU. „Kdo to ještě nepochopil, tomu není pomoci. WOLKENORTSKÝ SRPKOVÝ KŘÍŽ už nemůže manévrovat. Štít je proražený. Sedmihlásek netušil, že Traal má stejné zbraně jako Jeho loď. Jdeme do toho!”

„Ty jsi zešilel!” Tautmo Aagenfelt vyskočil z křesla. „Strach ti rozežral mozek. KAURRANG zůstane, kde je. Přece nebu-

děs takový šílenec, abys riskovat životy nás všech. Žádám, aby se hlasovalo."

Ertrusan však byl rychlejší.

„Auro," obrátil se k řídicímu mozku, „naši přátelé ve srpkovém kříži jsou v nebezpečí života. Nemůžeme přihlížet, jak umírají. Přebírám velení."

„Rozumím, Pouličně Kreyne," řekl automat. „Pokud to bude v technických možnostech KAURRANGU, nemám nic proti zásahu."

Kreyne se ušklíbl. Kromě dvou paralyzačních děl, dvou dezintegrátorů a dvou velkorážních termometů neměla nonžská loď žádné jiné zbraně. Její jedná síla spočívala v defenzívě a v extrémně silném vysokoenergetickém štítu. A právě ten chtěl použít.

Ertrusan převzal řízení a rozehrál klaviaturu, jako by byl Nonggo. KAURRANG zrychlil šílenými hodnotami a opsal těsnou křivku kolem dvou shluků traalských lodí. Aagenfelt zařval hrůzou a zhroutit se do křesla.

Poulton Kreyne ustavičně komunikoval s Aurem. Počítač propočítával mezery v traalské flotile a okamžitě je využíval. Na obrazovce nad řídicím panelem se jako červená skvrna ukazovala pozice nejbližší lodi, která byla vyzbrojena takzvaným solárním dělem.

KAURRANG kličkoval energetickým zmatkem. Štít každou chvíli tečně zasáhl paprsek a vyhasl ve vesmíru. Červená skvrna narůstala v podlouhlý válcovitý útvar.

„Kolizní kurz až na maximální zatížení štítu!" zařval Ertrusan.

KAURRANG proletěl kolem několika hraničářských úplňku a vrhl se na traalskou loď. Když se oba štíty dotkly, prudce to zažhnulo. KAURRANG se jako nůž vnořil do energetické kůže válce. Síta nárazu zničila strukturu traalského štítu.

Aura to hned zaregistroval a zrychlil. KAURRANG se hnál pryč a propočítával kurz na další loď se solárním dělem. Úplňky za ním ostřelovaly bezbranný, válec a zničily jej.

Aagenfelt jen tiše skučel. Kreyne spatřil vztekly pohled Mondry Diamondové a pokrčil rameny. Za dvě minuty byli u další lodě,

„Traalisti jsou hloupí a líní," jásal Ertrusan. „Pořád ještě jim to nedošlo." /

KAURRANG opět nabourat štít. Mezerou vniklo několik úplňku a zničilo i tuto loď se solárním dělem.

„Ještě jedenáct." Víc Ertrusan neřekl. Řídicí počítač už stanovil kurz pro další útok.

Traalské lodě stále ještě nezareagovaly. Pokoušely se KAURRANGU zahradit cestu, ale KAURRANG byl příliš svižný a na jeho pohon neměly,

„Pozor," řekla agentka náhle. „Něco se mění. Uvolňuji ti cestu."

Kreyne se na Moudru Diamondovou zle podíval.

„Kdo tady velí?" zavrčel. „Ty, nebo..."

Aura vyvolal poplach a změnit kurz. Kreyne dál hleděl na obrazovku a viděl necelých tisíc kilometrů před sebou loď se solárním dělem. Vytřeštil oči. Fialový kužel energie se řítit na KAURRANG a zasáhl štít. Nonžská loď se zazmítala a vyletěla z dráhy. Ukazatele stabilizátorů vyskočily ze sedmdesáti na sto třicet procent a poplach byl ještě hlasitější.

Aura už zareagoval. KAURRANG zaletěl mezi větší počet traalských lodí.

„To bylo jen taktak." Ertrusan si vydechl. „Štít by to víc než čtyřicet vteřin nevydržel."

„A proč jsi to tedy riskoval?" zajímala se Mondra. -

„A co jiného jsem měl dělat? Bez nás by

už srpkový kříž neexistoval. Že Traal-dřív nebo později zareaguje, bylo jasné nám všem. Aby vypálili z jediného solárního děla, nepotřebují žádnou synchronizaci."

„Vrat' velení Aurovi," ozvali se oba Swoonové. „My se postaráme o Tautma."

Kreyn přistoupil k fyzikovu křeslu a podíval se přes Swoony. „Co je mu?" zeptal se.

Aagenfelt byl ztuhlý a vzlykal strachy. Ertrusan mu konejšivě položil ruku na rameno.

„Už je to pryč, Tautmo," řekl tiše a překvapivě vlídně. „Jsme mimo nebezpečí. Vracím velení."

Aagenfelt to neslyšel anebo to slyšet nechtěl. Nicméně se přeci jen trochu zklidnil.

Poulton Kreyn se vrátil k hlavnímu terminálu.

„KAURRANG srpkovému kříži," řekl. „Proč už nevypadnete? No zmizte! Druhou příležitost už nedostanete."

WOLKENORTSKÝ SRPKOVÝ KŘÍŽ muset mít značné problémy. Pastýřova loď se nehýbala.

; Srpkový kříž byl ztracen. Ještě pár minut, a pak se zbývajících jedenáct traalských solárních děl postará o to, aby explodoval. Kdyby se tak aspoň mohli zachránit trans--mitterem! To však energetická bouře nedovolovala. K prvním kolísáním v časoprostorové struktuře moc nescházelo. Kdyby se utvořila trhlina a vtáhla traalské lodě...

· ^ A ^

Geunpach se napřímil. V čase neexistujícího Hvězdného svitu se nedalo Čekat na zázraky. Muselo se jednat.

„Dělo je připraveno," oznámil. „Tentokrát to musí vyjít."

Kutna Tiu Agutta tise zašelestila. Džeduin přijal hlášení bez komentáře.

Technicky lepší cizí loď se stáhla a nepředstavovala už nebezpečí. Několik set lodí ji vytlačilo z centra dění.

Geunpach horečně uvažoval. Zatím nic nenasvědčovalo tomu, že by pomoc byla na cestě. Nikdo zřejmě nezjistil manipulace v zásobování proudem na Tomendu, které, provedli s Bontereiggem. Bontereigg se zřejmě z Tomendu nedostal. Patrně už nežije. Tomend je definitivně v rukou Traalu.

^ A ^

Zaměřování ukázalo, že WOLKENORTSKÝ SRPKOVÝ KŘÍŽ má dostatek času ke stabilizaci štítu a k normalizaci energetického toku. Zásah té cizí lodě přišel náramně vhod. Avšak srpkový kříž nevyužil příležitosti a neuprchl. Pastýř by nikdy nepřipustil, aby jeho loď unikla a zanechala hraničářské lodě svému osudu.

Sedmihlások však přestal ostřelovat lodě Traalu, šetřil si tak energii a soustředil potenciál lodi na funkci ochranného štítu.

Geunpach přistoupil k terminálu a vyvolal si data o energii své lodě. Zjistil kolísání v souvislosti s použitím solárního děla. Energetické zásobníky traalských lodí byly ve skutečnosti příliš slabé, než aby mohly živit zařízení jako solární dělo. Dříve Či' později vyhoří anebo náhle vybuchnou. Jestli přijde o život takto nebo zásahem srpkového kříže, na tom už nesešlo.

Běželo odpočítávání a Geunpach věděl, že mu už příliš času nezbývá.

„Najdeš mě v energetickém sektoru," řekl k Džeduinovi. „Chci se ujistit, že všechno funguje."

„Jistě," ozvalo se zpod kápě. „Já věděl, že je na tebe spolehnutí."

Každé další slovo by už vzbudilo podezření. Geunpach tedy zamířil ke dveřím a antigravitační šachtou se vynesl k energetickým stanicím. S úlevou zjistil, že vše je tak, jak to před odletem připravil. Vyvolal si energetické hodnoty a konstatoval, že výchylky se zvýšily.

Sedí na sopce a vědí to. Ignorují to však, protože Moucho Maui jim nařídila, aby to ignorovali. Kdyby přestal srpkový kříž existovat, Děduinům by spadla Šaogenská říše nebes do klína jako zralé ovoce.

„Synchronizace ukončena," ozval se automat. „Devadesát vteřin do výstřelu."

Ted' se to musí stát! Geunpach vědět, že ho Tiu Agutt vidí na obrazovce. Nepohyboval se o nic rychleji než prve, ale dělal delší kroky. Nepozorovaně stiskl několik kontaktů na spodní straně měřicího zařízení. Pak přešel k hlavnímu terminálu a dotkl se místa, na němž byla přilepena průhledná fólie pro zažehovací signál.

Zbývalo mu sedmdesát vteřin. Když zařízení vypadne, automaty přeruší odpočítávání. Pak ani jedno dělo ve zbývajících jedenácti lodích nevystřelí.

Před očima se mu jako ve zrychleném filmu míhaly milníky jeho života. Doba na Wellmagenu, práce kontrolorky v průmyslovém kombinátu, výzva hraničářů a šťastné Časy izolace ve víře. Nakonec těžké rozhodnutí sloužit Šaogenskému hvězdnému svitu jako verbíř a později jako agent a velicí agent.

A nyní jako sabotér a sebevrah.

Šaogu, milostivé mé přijmi. Já vím, že existuješ.

Pouze toto jediné přání vyslal k nebi, potom se ještě naposledy podíval na časový údaj na terminálu.

Před šedesáti lety vyhasl Hvězdný svit a Geunpach tím trpět mnoho měsíců. Nyní

to už bylo Jedno. Šaog existuje a za pár vteřin ho bude očekávat Nebeský hrad a Prožitek smrti.

Jak malověrní jsou stoupenci Traalu'. Pro ne je důležitý jen tento život a přítomnost. Nikdy nepochopí, že inteligentní bytosti mohou být tak krátkozraké. Nepochopilo ani v nynějším životě, ani v příštím.

Šaogu, já přicházím!

Kolem něj se náhle vše rozjasnilo a vyvinul se ohromný žár. Oči mu osleply a roztekly se. Ohlušující třesk mohutné detonace mu vnikl do očí a rozerval vědomí.

V poslední vteřině života cítil Geunpach teplo a pohodu a věděl, že vešel do Šaogu a že je na cestě do Nebeského hradu.

11.

Mniši chtěli tři Pozemšťany dostat pryč z můstku. Bully se proti tomu hlasitě ohrazoval, ale Perry ho uklidnit.

„Bude to pro nás lepší," řekl rychle. „Situace se vyhorcuje."

Ská Kijathe už stála ve východu. Otočila se a ukázala na velkou nástěnnou obrazovku.

„Hele! Už je to tady!"

Perrymu Rhodanovi poklesla ramena. Bylo příliš pozdě. Už se do záchranného modulu nedostanou.

Jedné ze zbývajících lodí se solárním dělem zablikal štít, třebaže nebyla zasažena. Válcovité těleso se začalo převracet kolem své podélné osy a všemi prostředky se snažilo stabilizovat kurz. Část pohonu pracovala nepravidelně a v místech, kde se skrývalo solární dělo, vystoupil světlý plyn a rozplýval se ve vakuu.

„Tentokrát to nebyl KAURRANG," kon

statovala vcelku^zbytečně Ská. „Ale kdo tedy?"

„Jestli to nebyla sabotáž, tak sežeru koště," zavrčel Bully a trochu pobledl. „To nám dává šibeniční lhůtu."

„Přesně tak." Rhodan do něj strčil a tlačil ho do dveří. „A my ji využijeme."

Necelá desítka hraničářských úplňku se sebevražděně vrhla na traalskou loď a pálila ze všech zbraní. Loď se roztrhla na několik částí a zanikla.

„Ještě deset," slyšeli Sedmihláška. „Když si dáme pozor, dokážeme to. Využijme odklad."

Solární dělo WOLKENORTSKÉHO SRPKOVÉHO KŘÍŽE znovu spustilo a rychle zničilo několik desítek traalských lodí. Sedmihlásek využil zmatku a změnil pozici. Srpkový kříž přešel na kolizní kurz s lodí se solárním dělem.

Sedmihlásek se nijak nesynchronizoval s ostatními loděmi. Cílová automatika čekala, až se loď dostane na minimální vzdálenost od nepřítele, a potom vypálila. Energetický zášleh prorazil ochranný štít a nepřátelská loď se změnila v ohnivou kouli.

Traal zahájil pronásledování, ale Sedmihláška stále ještě ani nenapadlo, aby vyklidil bojiště a zanechal hraničáře svému osudu. WOLKENORTSKÝ SRPKOVÝ KŘÍŽ se otočil a vracel se k obrovskému roji ostřelujících se lodí.

Převaha však byla i nadále drtivá. Poprvé zachytili útržky rádiových relací. Roucho Maull byla mezi útočníky a dala kapitánům lodí rozkaz, aby se slepě vrhali na každý úplněk.

„Příklad KAURRANGU je poučil," řekl Bully. „S tímhle Poulton Kreyn zaručeně nepočítal." •,

Traalské lodě se jako roj hmyzu vrhly

na padesát zbývajících hraničářských úplňku a na KAURRANG.

Sedmihlásek se opět rozletěl přímo na jednu z těch nebezpečných. Tentokrát se mu vyhýbali. Sedmihlásek jásal.

„Potřebují minimálně deset minut na synchronizaci. Za tu dobu Jich stačíme zničit dalších pět."

K tomu však nedošlo. Traal opět změnil taktiku. Na tři tisíce lodí ignorovalo přítomnost hraničářů a spojenými silami se vrhlo na WOLKENORTSKÝ SRPKOVÝ KŘÍŽ. Neproniknutelně loď obklopily.

Sedmihlásek mluvil naléhavěji a ječivěji. Uvědomil si nebezpečí. Srpkový kříž prorazil řetězem útočníků, ale za ním číhaly další lodě a hned začaly sedmihláskovou loď ostřelovat. Automaty vyvolaly poplach. Silné štíty to mohly vydržet tak dvě minuty, ne víc..

Sedmihlásek se pokoušel proniknout druhým prstencem. Srpkový kříž vězel v pasti. Zbývajících deset lodí se solárními děly se nacházelo v ideálních postaveních a dosti blízko.

To je konec, pomyslel si Sedmihlásek a obrátil se k Pozemšťanům. „Teď už nepomohou ani záchranné moduly. Je to moje vina. Odpusťte."

Za nepřátelskými loděmi se rozpoutal ohnivý orkán. Deset lodí se solárními děly se náhle rozletělo pryč a snažilo se zachránit útekem. Obrovský ohnivý válec široký a dlouhý sta tisíce kilometrů se řítíl na stoupenku Traalu a snažit se je obklíčit. Současně se ozvala vysílačka.

„Hluboce se omluvám, Sedmihlásku," říkal Korter. „Měli jsme tu být dřív. Ale dozvěděli jsme se to pozdě. Od GK 876 to bylo daleko."

Duchovní pastýř nehnul ani brvou.

„Za nic nemůžeš. Kortere," odpověděl.

„Šaog tomu tak chtěl. A jsi tady přece jen včas.*“

Srpkový kříž a KAUÍÍRANG se stáhly a vyhnuly se lodím se solárními děly. Z manévrů bylo zřejmé, že Houcho Maull stále ještě čeká na příležitost jak zničit WOL-KENORTSKÝ SRPKOVÝ KŘÍŽ a zabít duchovního pastýře.

Zbývající hraničářské lodě však nedaly Traalu šanci. Traalských lodí byla stále ještě přesila, ale neměly tak dobrou výzbroj jako hraničářské úplňky.

Když ze čtyř tisíc lodí byla zničena dobrá polovina, dala Houcho Maull povel k ústupu. Flotila uháněla pryč a zakrátko se ztratila v hyperprostoru- Těch několik lodí, kterým se to pro různé technické defekty nepodařilo, bylo záhy obklíčeno.

Sedmihlásek přistoupil k Pozemšťanům.

„Traal je nebezpečnější, než se zdálo," pravil. „Nesmíme ztrácet čas,"

Ertrusan se z obrazovky šklebil na Mnichy a Pozemšťany.

„Nebudeš mi to věřit," povídal Poulton Kreyn. „Ale už jsem si připravoval smuteční řeč. No, nevyšlo to. Třeba jindy." Ignoroval pobouřené výkřiky v pozadí. „Co bude dál, Perry?"

Rhodan se obrátil na Sedmihláška. „Je to na tobě." . ' „

Duchovní pastýř na znamení souhlasu zkrřížil ruce. „Poletíme společně na Wol-kenort. Zavedu vás do Dávného archivu Inverzní strážnici. Tam je naše Jediná naděje." ' . ,

Perry Rhodan a jeho společníci se nechtěně dostali přímo do galaktické války. Ofenzívu Traalu se zatím podařilo zastavit, ale agresori se určitě jen tak nevzdají.